

Незалежне Українське видання із столиці Канади

ТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

вересень-жовтень 2006, № 15

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

Янукович розповів Ющенку про ідеали Майдану і віру в нього

Лідер Партії регіонів Віктор Янукович: "Те, що відбулось за останні півтора роки, торкається кожного з нас. ...Ті помилки, які були за цей час зроблені, слід визнати, як і визнати той позитив, що ми отримали за ці півтора роки. Багато казали про ідеали Майдану, і я можу сказати, що, якби всі його обіцянки були виконані, і ми досягли мети, то в нас була б чудова країна", - зазначив лідер ПР. "Ми всі прагнули до цих цінностей і свобод, всі люди хотіли змін і звільнитись від того бруду, що був останні 15 років", - додав він.

Дошка оголошень у Верховній Раді

**Молодий починаючий депутат
проголосує за все. Недорого.**

**Цукерки "РОШЕН". Ціни виробника.
Спитати Петю.**

**Хто знайшов 2 мільйони доларів в
туалеті, прохання повернути Рінату
або хоча б проголосувати за
законопроект № 76/2**

**ПРОФЕСІЙНЕ БЛОКУВАННЯ
ТРИБУНИ, ОРГАНІЗАЦІЯ БІЙОК.
Тасмниця замовника гарантується.**

**ВОРОЖУ. Пророкою відставку Уряду
за ціною на газ.**

**Прослушка та запис конфіденційних
розмов. Майор М.**

**Диски "Дикі танці". Лицензійні.
Руслана.**

Широка коаліція "під ключ".

**Юля, в 20.00 біля дому з химерами.
Вітя. "БУДУ!"**

**Здам картку для голосування. Оплата
погодинна.**

**Помічниці депутатів. Референтки.
Цілодобово.**

**Фото в кріслі спікера - 20 гривень.
Фото в кріслі спікера, на колінах у
спікера - 100 гривень.**

**Продам автомобіль "Ауді-8". 5 років.
Пробіг 10 км. Чисто по квартирі
катався.**

**Досвідчений депутат з двома
строками навчить жити на одну
зарплатню.**

**Поміняю рожеве серце на біло-голубий
шарфік. З доплатою.**

**Апгрейд депутатського місця - душ,
кондиціонер, тюнінг, CD-плеєр**

Капітуляція

Ніч проти четверга, 3 серпня, безумовно, залишиться в історії новітньої України. Різні середовища по-різному трактуватимуть перипетії дня напередодні, всього тривалого і почасти нудного процесу, впродовж якого вимальовувалися контури того, що маємо тепер. Переповідати загальновідомі речі, мабуть, не варто. Слід насамперед окреслити тенденцію, притаманну не лише сучасним провідникам України – і “помаранчевим”, і “біло-блакитним”, а й їхнім численним попередникам – від князів-русиців до козацьких гетьманів.

Тенденцію, яку доволі об’ємно та містко можна висловити коротким словом “зрада”. І питання тут не в благих намірах, якими, знано, вимощено шлях до пекла, не в бажанні “поєднати два береги Дніпра”, питання у стилі керівництва, якому від тієї пропам’ятної ночі ніхто не йнятиме віри. Ющенко, мабуть, був останнім, до кого ще жевріла іскра сподівань на виняток із правила.

Я не знаю, чим “Регіони” купили В. Ющенка. Можу підозрювати, що Президент просто зламався під тягарем відповідальності, просто по-людськи подумав про себе та дорогу родину, просто вирішив: нехай воно йде своєю чергою. На брамі укоханого Ющенком гетьмана в Суботіві, до слова, також було написано: “Буде, як буде. А буде так, як Бог дасть”. Бог тоді дав Переяславські угоди...

Наївна віра у свою місію єдналика “всія України-Руси” – без огляду на ціну та моральні аспекти цієї місії – зіграла злий жарт із Президентом. Він чомусь вирішив: що міст між обома берегами Дніпра можна збудувати з паперу. І чомусь цієї миті “прозоріння” поруч не було кваліфікованого радника, наприклад, академіка Патона, який популярно пояснив би невігласові, що так не буває.

Одного разу папірець уже мав ледь не фатальне значення в долі глави держави. Але тоді, коли на світ Божий з’явився “лист трьох”, глибина відповідальності Ющенка-прем’єра була значно мілкішою. Тоді був “цап-відбувайло”, авторитарний Кучма, якого розгніваний Майдан вигнав геть, за межі поселення, нависивши, поміж тим, йому на роги документ за підписом чинного глави держави. Тепер, коли дійде до евакуації з президентського фотеля, Ющенко забере із собою в “пустелю” експрезидентства Універсал – папірець, яким його опоненти прикриють повну узурпацію влади в Україні.

Що втратив Президент уночі супроти четверга? Право на моральний авторитет нації. Це, мабуть, єдине, що досі тримало його мізерний рейтинг, позаяк, на мое переконання, міркувати над моральними категоріями в нинішній Україні властиво

лише кожному десятому з її мешканців. Тепер апеляції до сумління, патріотичні гасла, гуманістичні парадигми й інші знані президентські “прибамбаси” сприйматимуть як риторику вокзального ошуста.

Що подарував Президент своєму народові вночі проти четверга? Відчуття пекучого сорому за країну, яка, без сумніву, гідна кращої долі та далекоглядніших провідників. Цей сором множитимуть вдсятеро, оскільки перед тим ледь-ледь народилася гідність, усвідомлення того, що в нас “буде, як у людей”, що ми самі можемо вирішувати свою долю. А з’ясувалося, що ми насправді живемо на загумінковому хуторі, серед багна та свавільного колгоспного начальства. З’ясувалося, що підлість і зрадництво не знають межі, бо що до порівняння з президентським жестом учинок, на який нещодавно спромігся “відморожений” соціалістичний лідер?

Без сумніву, життя триває. Хтось ітиме ним так, як і досі, мовби нічого не трапилося. Хтось

сприйме все близько до серця й обере шлях внутрішньої еміграції. Хтось не коритиметься обставинам, плекаючи зловішню надію на помсту. Але мені здається, зловітха тут ні до чого. Важливо інше: нація нарешті мусить виробити найвищі стандарти для своїх вождів. Аби, коли знову з’явиться шанс, відкинути капітулянтів.

Ігор Гулик

Прийшов час і Ющенко опинився в Раю. Пташки співають, райські куці цвітуть, бджоли, глечики - красота райська. Раптом з куців вискакують чорти, Ющенка на вила і тягнуть на вогонь, а там вже пательня шкварчить:

- Що ви робите! Тут Рай! - кричить Ющенко.

- Заткнись, грішнику! У нас з Раєм широка коаліція!

Шокотерапія від Президента

Давно відгрімів період «Осанна!» для Ющенка, потроху спадає напруга періоду «Розіпни!», і можемо вже більш-менш спокійно проаналізувати все, що трапилося.

Я переконаний, що премудрий і добрий Господь не залишив нас, українців без Своєї ласки. За допомогою Ющенка (котрий як і кожний смертний є всього-лиш інструментом Божих задумів) Господь як люблячий і суворий Батько здійснив безпрецедентну за своєю ефективністю шокотерапію політичного дорослішання українського народу. А також стимулював розвиток дієвого громадянського суспільства як гарантії проти майбутніх наших катастрофічних втрат і невдач. Дорослішати здатні лише в міру сильні, самодостатні особистості. Всі решта будуть ще довго перебувати в стані відчаю, апатії чи займатимуться пошуком нових ілюзій, але і

вони рано чи пізно змудріють. Президентська виборча кампанія і Майдан вивели Ющенка на п'єдестал справжнього лідера нації з наймовірним кредитом народної довіри.

Однак він просто не подумав здійснити свою історичну місію. Шкода, але не всім дано. Без глибокого морального очищення, без корекції свого "внутрішнього Я" він не зміг дорости до висоти президентської місії. "Шапка Мономаха" виявилась для нього непомірно великою - заслонила і очі, і вуха, та й голосу його після інавгурації зовсім не стало чути. Став він ніби глухим і сліпим, не помічав очевидного і не прислухався до голосу Правди. Тому й бродив весь час по олігархічному багні, в якому врешті загруз остаточно. Кожен перед Господом відповідь сам за себе.

Як не здатний повести народ на боротьбу за Правду і Справедливість, то будь Антигероєм, інструментом для "шокової терапії" цього ж народу. Нехай на твоєму прикладі люди вчаться і хай дітей своїх навчають. Можна би було безконечно довго переконувати наш народ в утопічності традиційно-візантійського покладання надій на "добраго царя", котрого треба лише знайти серед політиків і привести на вершину влади. Люди все одно тої науки би не сприйняли, бо візантійщина сидить глибоко в нашій натурі. Але якщо хочемо жити так, як живуть високорозвинені нації, то мусимо знайти в собі сили з нашою ментальною візантійщиною покінчити.

І тут приклад Ющенка допоможе краще від всяких агітацій та переконань. Бо не буває і в принципі не може бути при владі "добраго царя". Може бути або слуга олігархів, або слуга нації. Двом протилежним панам ще ніхто не дав ради служити. Ющенко опинився на боці олігархів лише тому, що ми, народ, не створили дієвих механізмів впливу, щоб змусити президента і всяку владу служити нам, служити українським інтересам. А жоден слуга не служитиме без ефективного примусу, без загрози тяжкої кари за лінивість чи відступництво. Якщо навіть слуга-президент і приходить до влади з найкращими намірами найблагородніших вчинків, то на практиці він буде чинити лише те, до чого його змусять обставини.

Ключове питання полягає в тому, чий примус жорсткіший і дієвіший – примус олігархів чи примус народу. Хто його підкорить своїм інтересам, той і змусить собі служити.

Кажуть "Мудрий поляк після війни", та й ми мудріємо заднім числом. Але давайте поглянемо на своїх, таких свіжих помилках, проаналізуємо, щоб не допускати нових. Щоб знову не шукати панацеї в Тимошенках, Костенках та іже з ними.

Що ми не так зробили, де помилилися? Що зробили ставку на Ющенка? Таж лише він і мав реальні шанси на перемогу, і згодом Майдан довів нашу спільну правильність вибору. Тут все ОК. Не-окей було наше наївне "зачарування", невміння об'єктивно його оцінити і як наслідок – наша неготовність до можливих загроз, витівок і "сюрпризів" із його боку.

Чому ж ми "зачарувались" на Ющенка? Адже він був цілком відкритим і прогнозованим, нічого не приховував і об'єктивно

не давав підстав для великих на нього надій. Симпатичний, патріотично настроєний номенклатурник. Успішний і неконфліктний чоловік, ентузіаст мирних реформ і ліберальної економіки. Він і проти злочинної влади боротися почав лише після того, як попри довголітню вірноспіддану службу був брутально вигнаний з прем'єрського крісла.

Аналогічно до іншого гетьмана-пасічника, лояльного до влади сотника Хмельницького, який став борцем лише тоді, коли спалили йому хутір і посягнули на дружину. І не добив Хмельницький Речі Посполитої відразу на хвилі ланцюга блискучих перемог лише тому, що психологічно належав до шляхти, до табору польської еліти. Дозрів він до усвідомлення української державності значно пізніше - коли було вже надто пізно. І наш гетьман Ющенко не є насправді цілком "нашим".

Має почуття справедливості, має певні моральні засади, але таки завжди належав до псевдо-шляхти, до кола українських нуворішів. "Де скарб твій, там буде і серце твоє".

Пригадаймо історію його кар'єри. Зважаючи на певне соціальне і географічне походження, а також специфіку перших років незалежності - до президента банку "Україна" він міг доробитися без великих моральних компромісів чи втрат. Якби було щось справді погане в його біографії, то обов'язково виплило би підчас президентської виборчої кампанії.

А от банк "Україна", штучно спровоковане банкрутство якого спричинилося до втрати тисячами аграрних підприємств своїх коштів, міг бути для Ющенка символічним "рубіконом", через який він перейшов на бік "сильних світу цього". Можливо, сам він нічого не скористав із тої грандіозної банківської афери. Однак і не чути було його розпачливого чи викривального голосу. Банківські мільйони опинилися в кишенях "великих" людей із народними депутатами включно, а з державної кишені було щось там комусь трохи компенсовано. Ющенко, що зайняв у

цей критичний час "правильну" позицію, став головою Нацбанку. Може хронологічно чи фактично це відбулося трохи інакше, але певний причинно-наслідковий зв'язок таки простежується.

Потім було вбивство Гетьмана. Вбивство друга і вчителя перелякало Ющенка всмерть, хто такого не пережив – нехай його не осуджує. Може тому невдовзі перейшов він свій політичний "рубікон" - поставленим у кучмівському документі "про фашистів" підписом і покладанням разом із викритим негідником-президентом квітів до пам'ятника Шевченкові. Вже у ранзі прем'єр-міністра.

(прод. на наступній стор.)

"Оттавський Вісник"

Незалежне українське видання із столиці Канади
У "Віснику" використані матеріали українських та зарубіжних ЗМІ
Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців.

Всі матеріали, реклама, оголошення - подаються мовою оригіналу
Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Олег Петрів, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак

Телефон: (613) 843-8206, e-mail: svi200@hotmail.com

Поштова адреса: 820 Forest St., Ottawa, K2B 5P9

веб-сторінка: <http://ov.ottawa-litopys.org>

(продовження з попередньої стор.) В той сам день, коли влада влаштувала грандіозну провокацію проти національно і соціально свідомих громадян котрих били всіх підряд, а юних унсовців посадили на кілька років.

Не повівсь Ющенко по-чоловічому і тоді, коли його віцепрем'єра Тимошенку було звільнено і ув'язнено за боротьбу з мафіозними кланами. Тоді Тимошенко поводитись ще цілком адекватно і заробляла собі "народні бали довіри" справжньою боротьбою проти грабунку держави. Ішлося не про захист свого колеги, а про те, чи стане прем'єр-міністр Ющенко на бік Правди. Він же своїм мовчанням став на бік олігархату.

Але добрий Господь допоміг, і сам перемістив його на сторону Правди шляхом позбавлення прем'єрської посади. Всі кроки та дії Ющенко на посту Президента України свідчать про те, що цього великого Божого шансу стати остаточно на бік Правди і Добра Ющенко використати не зумів.

Всі його вчинки після Майдану, як і риторика його публічних висловлювань, свідчать про те, що наш Президент так і залишився "по той бік барикади". Він став би чудовим Президентом України, якби ми мали дієві механізми примусу і тиску на владу, і якби сам він внутрішньо мав справжнє, а не фарисейське розуміння Господніх Істин. Але як нема, то нема.

Замість цього є шокотерапія. Якщо хтось сподівається, що ця терапія закінчилася в момент призначення Януковича, той глибоко помиляється. Терапія буде не лише пізнавальною, щоб позбавити нас ілюзій і навчити краще розбиратися у людях. Вона буде довгою і творчою, щоб ми вибудували дієві політичні механізми громадянського суспільства. І будувати прийдеться "через не хочу", під олігархічним артобстрілом, заради власного спасіння і виживання. В кого кишка тонка – той нехай тікає, бо вже почалася серйозна гра. Ці пацани бавитися в кішки-мишки не будуть. Все бабло піде в їхню кишеню. Вся контрабанда, весь імпорт через вільні від економіки зони, всі вугільні, газові, бензинові, енергетичні та сталеві гроші, всі прибутки з державних підприємств ними будуть ефективно загосподарені. А мільйони малих приватних підприємств як раби на єгипетських плантаціях будуть наповнювати бюджет освіти, медицини і соціального захисту. Паралельно, звичайно із забезпеченням персонального добробуту державного чиновництва всіх рівнів і мастей.

Правильно кажуть, що Янукович вже не той, що був попередньо. Зараз він значно небезпечніший, бо його клан окупував всі основні державні позиції з Верховною Радою включно. А на президентському кріслі замість стримуючого донецькі апетити "вовкодава" Кучми сидить смирний миролюбний Ющенко з обрізаними повноваженнями. Отож часи Кучми скоро видаватимуться нам рожевим дитинством української незалежності.

От, напевно, тільки так, трахаючи нас у хвіст і в гриву, можна стимулювати побудову в Україні громадянського суспільства. Не зуміли в нормальних умовах, то доведеться у воєнних, під час суворой олігархічної окупації. Не хоче Господь давати нам легкої інфантильної долі "бананової" республіки. І "не нам діла Його судить". А Ющенко – то просто повчальний етап нашої історії. Може скоро він знову попроситься у лави борців за Правду. Рядовим.

Михайло Деняк

CHIN Radio - 97.9 FM

Українська радіопрোগрама в Оттаві

П'ятниця з 10:00 до 11:00 вечора та субота з 8:00 до 9:00 ранку

А також на Інтернет-сторінці:
www.chinradio.com

Українська музика, інтерв'ю з цікавими людьми, різні події та новини в оттавській українській громаді

Ющенко з Януковичем і Кучмою годину молилися разом

24 серпня 2006 року, у Софійському соборі Києва пройшла молитва за Україну з нагоди 15-річчя незалежності за участю президента Віктора Ющенко. Молебен розпочався о 9 годині.

Окрім глави держави, його дружини Катерини та трьох молодших дітей, у заході взяли участь керівники майже всіх християнських церков і релігійних організацій України. У спільній урочистій молитві, у якій єднались представники більше 15 найбільших релігійних конфесій, представлених в Україні.

Зокрема, у Софійському соборі були присутні предстоятель

православної церкви Київського патріархату Філарет, архієпископ греко-католицької церкви Любомир Гузар, єпископ української лютеранської церкви В'ячеслав Горпінцюк, предстоятель української автокефальної православної церкви митрополит Мефодій, заступник голови конференції римо-католицьких єпископів України Маркіян Трофим'як, глава української єпархії Вірменської апостольської церкви Григоріс Буніатян, глави та представники протестантських Церков. Як повідомлялося, глава православної церкви Московського патріархату не бере участі у молебні.

Також у молитві взяли участь голова Верховної Ради Олександр Мороз, прем'єр Віктор Янукович, члени Кабміну, народні депутати та представники виконавчої влади і громадськості. Крім того, на церемонії згодом з'явився експрезидент України Леонід Кучма.

Глава УГКЦ Любомир у своїй молитві зокрема просив: «Господи, Боже наш, 15 років тому Ти обдарував нас незалежністю. З глибини серця дякуємо Тобі за цей превеликий дар. Завдяки Твоїм благодаттям ми зробили кроки на шляху

нормалізації життя родини, суспільства, держави. Ми спостерегли, що у серцях наших людей, незважаючи на роки безбожництва, збереглося дуже багато добра. Навіть на шляху, що веде до об'єднання церковного і народного ми вже зробили декілька кроків. За все це сердечно дякуємо Тобі.

Але перед нами ще далека дорога. Ми не зрозуміли належно і не знаємо, як здійснювати справедливість і правду. Ми не зуміли засипати глибоку прірву між владними структурами і громадянами. Ми все ще готові за гроші продати все – навіть власну душу. Господи прости нам. Допоможи нам, просвіти нас світлом Твого слова, дай нам силу, щоб ми могли подолати ці страшні спокуси. Господи – спаси нас! Пресвята Богородице – заступайся за нами!», - промовив предстоятель УГКЦ.

Відак молитву промовив Владика Маркіян Трофим'як, а за ним і інші присутні. Після цього Президент України, представники державної влади запалили свічки перед іконостасом Софійського собору. Молитва в храмі завершилась виконанням гімну «Боже великий, єдиний...».

Ізраїльська корупція та українські літаки

Двох комерційних агентів Ізраїльської державної корпорації "Авіаційна промисловість" (ІАІ) минулого жовтня затримала поліція за підозрою в хабарництві. Їх підозрюють у тому, що, підкупивши чільних керівників у директораті "Авіаційної промисловості", вони одержували пільгові умови на укладення комерційних договорів із продажу зброї, яку виробляють підприємства корпорації. Найактивніше комерційні агенти-корупціонери діяли в країнах СНД. Співробітники поліції зробили обшуки й вилучили документи в квартирах підозрюваних, а також у кількох офісах корпорації. Правоохоронці припускають, що ці арешти будуть не останніми на шляху розслідування справи. Один із підозрюваних - Аарон Френкель, який сьогодні мешкає в Монако і підтримує тісні зв'язки з низкою політиків у проводі партії "Авода". Зокрема на його нещодавньому весіллі побували голова партії Шимон Перес та інші політики та урядовці. Крім того, поліція ініціювала розслідування передавання хабарів керівництву "Авіаційної промисловості", яке, за версією слідчих, не тільки знало про хабарництво, але й безпосередньо отримувало гроші від агентів. Міністр оборони України Анатолій Гриценко під час візиту до Ізраїлю заявив про готовність України довірити справу модернізації авіапарку Збройних сил України фахівцям із ізраїльської "Авіаційної промисловості".

Дмитро КАНЕВСЬКИЙ

Вареники як спорт

На чемпіонаті України зі швидкого поїдання вареників, який відбувся в Києві на День незалежності, переміг львів'янин. Він випередив дев'ятьох конкурентів, серед яких були дві жінки. 25-річний мешканець Львівщини Тарас Дзюба ковтнув сотню вареників лише за 5 хвилин 29 секунд. "Щоб їсти вареники, їх треба перекусити. Просто ковтати – організм не витримає. Потім їх треба запивати, бо в горлянку збираються залишки. Тоді важко ковтати", – розповів Тарас і додав: вареники для нього звичний наїдок – щонеділі він тренується "їсти". Тепер Тараса Дзюбу очікує мандрівка до США на всесвітній чемпіонат, який з 2001 року став традиційним для Нью-Йорка.

Нині світовий рекорд на швидкість поглинання вареників належить американцеві українського походження Олгові Жорницькому, який "змолов" 100 штук трохи більш ніж за півтори хвилини.

Почувається після цього чудово. Головний секрет - щонедільна трапеза. Її головною складовою є вареники чи то з картоплею, чи з капустою, чи з вишнями, сиром, м'ясом тощо.

Жінки до поразки поставилися філософськи. Тим паче, що одна з них - Надія - якраз викладач філософії, розповідає, що під час змагання з їла понад тридцять вареників. Сьогодні не їстиме стовідсотково. Про завтра ще подумає. Сама - вегетаріанка. Чоловік - кок. Вареників не готує ніколи. А Надія їх не їсть взагалі. Сьогодні вона вирішила надолужити згаяне.

Організатори Всеукраїнського чемпіонату зі швидкісного поїдання вареників планують зробити захід традиційним. Ця страва, кажуть вони, нічим не гірша за американські гот-доги, італійську піцу, грузинський шашлик. Тому, у вареників є усі шанси стати інтернаціональним кулінарним виробом

Безсила супердержав

Що ж насправді трапилося 11 вересня 2001 року в Америці і хто у цьому винен, нам, простим смертним, можна лише здогадуватися. І все ж стереотип злого араба з ножем і калашиковим, який створила американська влада, надовго засів у головах як американців, так і мешканців решти частин світу.

Усі про все знали

Навіть через п'ять років після нападу терористів на Америку залишається багато "чому". Наприклад, чому оточення президента США Джорджа Буша так вперто намагалося не допустити серйозного розслідування того, що трапилося 11 вересня. Точилися великі дискусії про те, чи проігнорували чиновники попередження спецслужб, які про теракт знали заздалегідь. Зрештою, ми точно знаємо, що адміністрація не надала великого значення наполегливим проханням колишньої адміністрації Клінтона звернути увагу на загрозу з боку "Аль-Каїди". І врешті все зіпхнули на спецслужби, які не хотіли ділитися інформацією одна з одною і мали чотири шанси спіймати Усама бен Ладена.

Або чому після подій 11 вересня був організований повітряний коридор для громадян Саудівської Аравії? Всього через кілька днів після теракту, коли польоти приватних літаків заборонили, адміністрація дала спеціальний дозвіл на здійснення польотів для саудівців, зокрема членів сім'ї бен Ладена, які в той момент перебували у Сполучених Штатах. Потім, після поверхневих розмов із ФБР, цим громадянам дозволили залишити країну. І врешті, чому Усама бен Ладен, якщо такий справді є, досі на волі?

Утім тепер мало хто переймається цими "чому" і не звертає уваги на те, як усе розпочалося. Тепер усі ламають голови над тим, як це зупинити.

Історія селянського сина

Однією з характерних рис, яку успадкував Ющенко з широкого набору селянського архетипу, є хуторянський патерналізм, тобто роль такого собі суворого, але справедливого батька, який може і карати, і милувати. Тут яскраво впливає з глибини віків роль керівника роду, яка містить у собі ідею своєї надзвичайної важливості, яка може поступитися лише ідеї релігійній. Це роль Суворого і Великого Батька, який ніколи не посміхається і який завжди впевнений у своїй величч. Сім'я як архаїчна і консервативна категорія має на собі відбиток суспільного порядку сивої давнини, і цей порядок несвідомо мусить впливати сьогодні навіть на верхівку української політичної еліти. Ухвалюючи рішення, тактичні чи стратегічні або навіть доленосні історичні, носій архаїчних архетипів так чи інакше мусить звернутися цим прадавнім досвідом, який зберігається на філогенетичному рівні і актуалізується у потрібні історичні моменти.

покараним) за злочасні бігборди, де він був зображений у нацистській формі, Ющенко, аби ніхто не зміг засумніватися у тому, хто є перед ними, виголошує сакраментальну фразу: "Перед вами Президент, а не пастух." У цій сентенції чомусь безневинно постраждало реноме дуже почесної професії пастуха, але вона довела усім велич людини, яка в дитячі роки босоніж виганяла корів на пасовисько.

Ще однією рисою, яка впливає з попередньої, є "тикання" усім без винятку, бо батько у своїй великій родині звертається до всіх не інакше, як на "ти". Звертання у такому дусі і до донецьких, і до президента АТ "Норд" Валентина Ландика, і до журналіста "Української правди" Сергія Лещенка є стихійним виявом традицій східноукраїнського села, хоча треба віддати Ющенкові належне, що до батьків, як він сам каже, звертався на "ви". "Тикання" є більш характерне для російського села, під певним впливом якого перебувала і Сумщина, хоч у такому звертанні до незнайомих людей навіть старшого віку є й елемент теплоти і довірливості (ты - отец, ты - дедушка, ты -

Цю рису Ющенка як Великого Батька особливо яскраво ми побачили під час його першого візиту до Донецька на посади голови держави. Грізний, недобрий до донецьких, нездатний до всепрощення і примирення (бо зло неодмінно має бути

бабушка etc.) Натомість у галицьких селах навіть нестарі селянки-сусідки звертаються одна до одної на "ви" лише через те, що не були знайомі з дитинства.

Тикаючи до інших, Великий Батько, ймовірно, не потерпить тикання до себе, хоча про те, як звертається до нього його оточення, можна лише здогадуватися, бо дружні стосунки передбачають власне таке звертання. Принаймні наш губернатор Петро Олійник, передаючи пряму мову Ющенка, говорив: "Віктор Андрійович мені казав: ти зроби те і те..." І в середовищі

народних депутатів майже на сто відсотків усі тикають усім, слід згадати лише нешанобливе ставлення і тикання у ЦВК Шуфрича до Ключовського, який йому годиться у батьки. Українська селянська ментальність дуже добре стикується із такою майже правдою на наших землях традицією візантійщини.

Культ золотого унітаза

Кожна матеріальна річ має два боки - функціональний і віртуальний або ауру соціального престижу. Людина, яка, подібно до Чаушеску, Бокасси чи Іді Аміна, користується золотим унітазом, не може завдяки цьому розраховувати на краще травлення свого шлунка. Годинник, як у Зварича, за 17 500 доларів чи навіть такий, як у Піскуна, за 30 тисяч не показує часу точніше, ніж простий за 100 доларів чи 40 гривень. Людина з мобільником за 43 500 баксів (таким, який має син Ющенко, Андрій) не зможе завдяки його платиновому корпусу зателефонувати до мертвого чи бодай змусити підняти слухавку того абонента, який не хоче з вами розмовляти. В чому ж тоді сенс таких речей? Звичайно ж, не в їхньому функціональному призначенні. Бо головне тут не дізнатися, котра година, чи комусь зателефонувати, а показати свою причетність до найвищих еліт, тих еліт, які можна охарактеризувати як посттоталітарні. Це наші, рідні постсовкові "понятія", це язичницьке азійське поклоніння культурі розкоші. Карл Лінней квінтесенцію азійської ментальності геніально охарактеризував такими словами: "азіат - жорстокий, тупий і любить розкіш". І ось це "любить розкіш" виявляє себе в наддорогих предметах, що в західній культурі є моветоном навіть для дуже багатих. Пол Маккартні, найбагатший музикант світу, який має мільярд двісті мільйонів доларів, їздить із передмістя Лондона до свого офісу в автобусі і до того ж у потертому піджаку. Він не лінується повторювати журналістам, що виконує настанови свого батька, який вчив його, що гідна людина повинна бути скромною й жити скромно. На Заході діти мільярдерів заробляють, миючи посуд у барах, аби довідатися ціну багатства. Королева Єлизавета II під час Другої світової війни не жартома розбирала й збирала мотор військової вантажівки та шила рукавички для британських вояків. Принцові Чарльзу та Камілі Паркер-Боулз преса дуже галантно дорікнула, що витрати на їхнє весілля трохи перевищили межу весілля монаршого, адже вони не арабські торговці середньої руки з мусульманського кварталу Лондона, щоб влаштовувати занадто дорогу забаву. Британський принц Вільям мріє їхати до Африки

боротися зі СНІДом, а шведська принцеса Софія хоче присвятити своє життя харитативній діяльності.

В нас трохи інші "понятія". Андрій Ющенко не сповідує західних принципів скромності та відданості ідеям доброчинності не тому, що він поганий хлопчисько, а тому, що не може себе поводити інакше в соціальному середовищі вчорашніх свинопасів, які вилізли на вершину суспільства й тепер хочуть "відтягнутися по повній програмі", компенсуючи свої віковічні злидні сповіданням культу золотого унітаза. Якби цей 19-річний селянський юнак поводив би себе так само скромно, як сер Пол Маккартні, його б неправильно зрозуміло середовище й він став би чужим у своїй звичній тусовці. В нас сьогодні немає аристократичної еліти. Її методично знищували віками, й відновити таку еліту можна так само не раніше, ніж через віки. А селянський син раг ехелленс завжди мріятиме, що коли стане царем, то спатиме на салі й салом укриватиметься.

Андрій Ющенко живе насправді як синочок арабського торговця дешевим золотом низької проби, бо за три тижні безперервних закидів журналістів так і не показав, як учив його тато, рахунку з ресторану, де він гуляв із друзями, не показав "народного" чорно-білого монофонічного "Сіменса" замість найкрутішої у світі мобіли "Vertu", яка за своєю вартістю дорівнює ціні пристойної квартири, й нарешті не продемонстрував "почуканого" "Запорожця" замість BMW за 130 тисяч євро. До цього ще й додалася заява Катеринчука про те, що Андрій Ющенко, виявляється, має права на використання символіки Помаранчевої революції, що може принести йому прибуток розміром 100 мільйонів доларів.

Неважко здогадатися, як усе це може вплинути на народну довіру народному Президентові у бідній країні, адже всі добре пам'ятають, як гарно Ющенко говорив про сімейні цінності, про те, що "я не казюл і моя сім'я не казюл" і "яку ми мораль сповідуємо, друзі?" Яку мораль можна сповідувати, сидючи в казино й тримаючи в руках мобілу, оздоблену коштовними металами?

(прод. на наступній стор.)

(продовження з попередньої стор.) Звичайно, в нас тепер не сталінські часи й батько за сина не відповідає, але живі ще спогади про те, як Ющенко занадто часто з'являвся на людях зі своєю родиною, підкреслюючи цим, які цінності сповідує він особисто.

Ющенко-молодший, на жаль, не пройшов тесту на засвоєння європейських цінностей. Можливо, батькові треба було послати Андрія вчитися за кордон, бо в оксфордах і кембриджах діти Назарбаєва, Акаєва та Карімова поводити себе скромно, аби не бути осміяними своїми тамтешніми товаришами, і навіть Алсу в Лондоні не дозволяла собі розкошувати так, як удома. А донька Тимошенко вирішила відгуляти своє весілля в стародавньому англійському замку, де вартість доби перебування разом із харчуванням складає лише - 85 фунтів. Що вдієш, коли, на жаль, у сучасній Україні розкошування стає нормою життя й наші найвищі посадовці їдуть вчитися європейським моральним стандартам до Брюсселя чи Страсбурга, зупиняючись у готельних номерах вартістю 2 500 євро за добу.

Втім, є ще один аспект проблеми розкоші й ригоризму. В жодному разі не можна нам тепер сповідувати ленінсько-сталінської скромності щоденного життя, бо така скромність - це ознака тоталітаризму, а найскромнішими й найневиблагливішими людьми у світі є ваххабіти. Ми повинні усвідомити, що вільне суспільство серед усіх інших людських прав дає право бути багатим і надто багатим, і треба навчитися поважати навіть власника золотого унітаза у разі, якщо цей золотий унітаз зароблено чесною працею. Ми маємо також зрозуміти, що після етапу совєтської скромності, коли засуджувалося будь-яке гідне працьовитої людини матеріальне існування, в суспільстві настає занадто сильне захоплення розкішшю, і цей етап треба пережити. Ази демократії даються так само важко, як і спокуси, які породжує ця сама демократія, й тому не будемо занадто різко засуджувати багатство, аби не стати схожими на ледачого совєтського люмпена, який заздрить багатому й проклинає його лише через те, що сам не спроможний власними руками й головою те багатство заробити.

Ілько ЛЕМКО

WEB-сторінка УКРАЇНЦІВ Монреалю

ZUSTRICH

Québec-Ukraine.com

<http://zustrich.quebec-ukraine.com/salut.html>

Країна політичного безвілля

Знайомий адвокат мене переконував: "Якщо ти хочеш, щоб ми просто взяли участь у справі, то це будуть смішні гроші і ніякого результату. Якщо ж тобі потрібне позитивне рішення, то дай відмашку - я буду спілкуватися з відповідними людьми в суді. Але тоді доведеться заплатити від 10 до 15% усієї суми". Йшлося про судовий процес з Державною податковою адміністрацією та штраф сумою 800 тисяч гривень. Він же: "Знаєш, зараз мені дуже соромно, що я в листопаді стояв на Майдані, кричав разом із усіма та захоплювався новою демократичною владою. Нічого не змінилося".

Він починає говорити про глобальні речі: брехню з уст нових демократів, інтриги при дворі Президента, відсутність реформ, кумівство та ставлеництво. Але зрештою переходить на конкретику: скільки грошей треба заплатити, щоб виграти в суді, як реально і недорого отримати землю у передмісті Києва, кому заплатити в Кабміні чи Секретаріаті, щоб справу позитивно розглянули на регіональному рівні. Він український адвокат, тому мусить знати не тільки законодавство, але й шпаринки, через які можна витягнути потрібні рішення. Інакше у нього не буде клієнтів. Багато моїх знайомих не задоволені новою владою. До того ж йдеться не про пасивність чи повільність щодо ухвалення рішень. Навряд чи хтось очікував негайного розв'язання всіх проблем - про команду Ющенка було достатньо анекдотів та й списувати колишніх ніхто не мав наміру. Однак, як говорить знайомий підприємець, "заносимо, як і заносили. Але тепер із відчуттям власної гідності".

Розчарувалися люди в іншому - виявилось, що вони довірилися політикам, які не заслужили цієї довіри. У багатьох склалося враження, що впродовж декількох років опозиціонери дурили своїх виборців, одягаючи овечу шкуру, коли виходили з конча-заспівських дач.

Хоча неправильно казати: люди розчарувалися - головно розчарувалася медійна еліта: журналісти, вчені, політологи, юристи, тобто ті, хто завжди знає трохи більше. Всі інші і далі підтримують команду Ющенка та вірять йому особисто. Щоправда, саме з недовіри еліти починалося багато історичних провалів. Сьогодні чимало моїх друзів більше не працює в структурах, близьких до "Нашої України". Ще під час Помаранчевої революції ми обговорювали помилки політиків, непрофесіоналізм самого Ющенка, але всі вірили в нього. За принципом: якщо не він, то хто? Однак буквально днями знайомий із колишнього прес-центру НУ (що був розташований у "Могиляниці" під час революції) півгодини переконував боротися зі сучасним неокучмізмом.

Аналогічні фрази постійно чую від колишніх порівців, а тепер більш прагматичних, але достатньо розчарованих молодих людей. Усі вони були не просто агітаторами, але "мозком" "Пори" - журналістами, перекладачами, менеджерами середньої ланки. З них розпочалася недовіра до Ющенка, вони ж, очевидно, невдовзі підтримають альтернативні політичні лоби.

Крім того, прошу ознайомитися з першими жертвами нового режиму: Сергій Рахманін, Люба Шара, Тетяна Коробова... Якщо мої попередні співрозмовники просили не називати їх імен (і це теж симптоматично), то журналісти відкрито заявили про свою позицію. Вони вказали Ющенкові та його оточенню на серйозні порушення законодавчих і моральних норм, але не отримали відповідної реакції.

Що зробила влада у відповідь? Звинуватила українську журналістику у непрофесіоналізмі. У такий спосіб вона вже продемонструвала головну свою помилку: закритість та інерційність. Її представники говорять багато про Європу, про демократію, але якось забувають, що найменша брехня в Європі призводить до відставки. Найменша неточність - до вибачень. Найменший тиск - до публічних дебатів. Звичайно, не так легко розучитися брехати, тому для цього існують механізми

прозорості владних інститутів, інститути звітності та планування.

Тому забезпечити прозорість хоча б на рівні Польщі необхідно було якомога швидше. І, врешті-решт, народний Президент обіцяв зробити це одразу після перемоги (див. передвиборний указ про народні приймальні). Однак досі різноманітні органи влади відмовляють громадянам у доступі до документів, а сам Віктор Андрійович не тільки сприяє цьому, а ще й перебиває вул. Банкову. Нова влада майже повсюди виявилася бездарною, слабкою, непослідовною, хитрою та непрофесійною. Це можна вважати аксіомою, навіть аналізуючи діяльність тільки найвищих посадових осіб - від Президента до губернаторів. Досі ніде не сформовано дієвої команди, навіть у Секретаріаті глави держави. Там, за достовірною інформацією, не все гаразд не тільки з виплатою зарплат (дають частково і в конвертах, хоча говорять про бажання провести податкову реформу!), але навіть із робочими місцями, комп'ютерами та чіткими завданнями. Навіть із щорічним виступом Президента перед Верховною Радою визначилися зовсім недавно і, як заплановано, реалізують його на День незалежності. Однак зробити це за місяць буде надзвичайно складно. Втім подивимося, що з цього буде.

Виявилось, що команда Ющенка - це два гетьмани на три українці, тому навіть хороші менеджерські якості тих чи інших чиновників не дають реалізувати чіткі адміністративні схеми. До речі, саме з цього все почалося за Кучми. Підлеглі ж середньої ланки, особливо ті, котрі залишилися від старого режиму, живуть у постійному страху - кожен тиждень для них є нібито останнім. Лідери з команди Ющенка різко відчули себе політичними фігурами, йдеться не тільки про міністрів. Технократи, які йшли з планами реформ, натомість розпочали піар-кампанії та політичні інтриги.

Прес-конференції поступово витісняють робочі наради, які щораз частіше проводять для журналістів. Водночас усе активніше застосовують спін-технології: негатив замовчують, позитив розкручують. Після виборів Президент продовжує в усіх негараздах звинувачувати своїх опонентів. Мабуть, у найближчому телевізійному виступі Віктора Андрійовича знову дізнаємося правду про причини всього лихого.

Не відстають від Президента і його найближчі колеги - здаватися білими та пухнастими хочуть усі. І хоча більшість українських політологів знає, звідки гроші у тих же Мартиненка, Жванії, Порошенка, Третякова, як Тимошенко стала "місіс 10 мільярдів доларів", однак ці чиновники і далі ображено переконують потенційних виборців у своїй бізнес-чистоті.

На жаль, в Україні досі не створено умов для того, щоб журналісти та експерти були відвертими. Досі немає єдиних інформаційних баз, які б давали можливість вільно знайомитися з державними документами, податковими деклараціями, іншими папірцями, що стосуються життя публічних людей. Влада просто виштовхує спеціалістів за межі своєї смуги. Але найбільша проблема - це, звичайно ж, непрофесіоналізм.

І Ющенко продовжує розказувати, що "ми можемо годинами на українському ТБ бачити рекламу горілки, куріння, порнографію - все, чого ви вже не можете побачити на російському телебаченні". Президента, виявляється, досі не просвітили, що на телебаченні просто немає порнографії.

Якщо ж Ющенко називає порнографією будь-який еротичний матеріал, то доведеться також вилучити з бібліотек книги Еміля Золя ("Нана"), Юрка Андруховича ("Московіада") та Ернеста Гемінгвея ("По кому подзвін"). Попередній режим, до речі, також боровся за мораль, навіть створив відповідну раду під керівництвом Дмитра Табачника. Щоправда, не встиг він реалізувати всіх задуманих схем зі заробляння грошей на цій раді.

І не Ющенком єдиним знаменна нова влада. Звернемо увагу на Кабмін. Чи знає хтось, окрім Бога, якою буде податкова реформа в Україні? Сумнівно, бо навіть на внутрішніх нарадах один із економічних міністрів, як кажуть, вдало імпровізує.

А що таке коаліційність по-українськи? Безперечно, не те саме, що й у Європі. Там, якби представники партії не підтримали дій уряду, в якому є члени цієї партії, то або міністри відмовилися б від членства, або партія відкликала б своїх міністрів. Якщо ж цього не відбувається через якісь внутрішні схеми, то у відставку має піти прем'єр-міністр. А у нас і рибку хочуть їсти, і у кріслі вціліти.

Критикувати можна ще багато. Майдан виявився не заслугою нової влади, а спільною дією кожного громадянина. Собою ми вже гордимся - після революції для цього достатньо підстав. Щоправда, є побажання: нова влада нав'яже нам свою мораль. Справа в тім, що для Кучми закон був перешкодою. А для

Ющенка закон - це лише додаток до моральних правил. І якщо цей додаток не дієвий, то варто прислухатися до моралі.

Схожі речі усюди закінчуються однаково - авторитарним режимом: лідер після невдахи спроб опиратися тільки на мораль стає монархічно-величний. Україна вже просунулася в цьому напрямі: представники Секретаріату, говорячи про Ющенка, часто промовляють: "Він говорив по-батьківськи... Він поставився по-батьківськи". Але ж Ющенко - не месія, не батько нації, не моральний авторитет нації. Забудьте про це! Він - найманий менеджер найвищого рівня, котрому довірили управління державою. Годі увяляти себе лідерами нації, елітою та вершиною політичної еволюції. Треба навчитися хоча б організувати власний апарат та послідовно здійснювати реформування. А вже потім можна розпочати розвивати політичну волю.

Коли Шарль де Голль зіткнувся з небезпекою міжнародного тиску на Францію, він розпочав політику "оборони за всіма азимутами", послідовно відстоюючи позицію своєї країни з усіма партнерами. Франція тоді заблокувала безліч важливих питань у ЄС. А чи може Ющенко сьогодні так само захищати інтереси свого народу? А варто було б.

Анатолій КРИЖОВНИК

Хрестовий похід Джорджа Буша

11 вересня дало можливість Джорджу Бушу після того, як він зайняв президентське крісло, створити репутацію борця з терором. Щасливі часи, які американці переживали за правління Білла Клінтона, закінчилися. Тероризм більше не можна було ігнорувати. І справді, американська армія здійснила успішну кампанію проти руху "Талібан", міцно пов'язаного з "Аль-Каїдою". Водночас під гучні розмови про боротьбу з тероризмом США активно вели переговори з талібами про нафтопроводи (так само США продовжували і продовжують підтримувати тісні відносини з Саудівською Аравією, батьківщиною більшості викрадачів літаків, котрі здійснили теракти 11 вересня, і головним спонсором ісламських екстремістів; та Пакистаном, який створив рух "Талібан" і брав активну участь у поширенні ядерної зброї і технологій). Звичайно, Усама бен Ладен, на лави якого виділили занадто малу кількість військ, як і слід було чекати, зміг утекти.

Правда полягає у тому, що адміністрація Джорджа Буша успішно експлуатувала події 11 вересня для початку непов'язаної з ними війни в Іраку, демонструючи вперте небажання займатися справжніми винуватцями трагедії, а також їхніми причетниками у Саудівській Аравії та Пакистані. 11 вересня фактично розв'язало руки американській військовій машині на чолі з Джорджем Бушем (так само, як напад японців на Перл-Харбор 1941 року, про який, за деякими свідченнями, керівництву США було відомо заздалегідь, дало можливість американській владі втягнути США у Другу світову війну). США встигли вийти з договору про протиракетну оборону,

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА

Ridna Shkola & Lesia Ukrainka School in Ottawa
invite you to register your children for...

Ukrainian Language Classes - Grades JK-8**
Programs Offered:

Ukrainian & Ukrainian as a 2nd Language

** Also the High School Credit Program Grade 9-12 - that will be taking place WEDNESDAY evenings
6:30 - 9:15pm at Glebe Collegiate

LADY EVELYN SCHOOL

63 Evelyn Avenue, Ottawa

(one block south from Lees Avenue & Main Street)

розпочали невиправдане бомбардування Афганістану, розташували свої військові бази у Середній Азії, збільшили витрати на оборону, а також, перекинувшись із бен Ладена на Хусейна, фактично поставили світу ультиматум "хто не з Америкой, той із терористами". Водночас не забував Джордж Буш згадати про бен Ладена торік під час своєї передвиборної кампанії, щоб за рахунок страху американців здобути якомога більше число голосів.

Та за чотири роки після теракту бен Ладен усе ще на волі, і хтозна, чи колись він опиниться у в'язниці. Зате замість нього каторгу повинні відбувати інші араби, яких адміністрація без слідства саджала на довгі роки у "Гуантанамо", де над ними знущалися, щоб вибити свідчення.

3:0 на користь терористів

І що з цього вийшло? Визначивши своїм головним об'єктом уваги Ірак, Буш зробив "Аль-Каїді" велику послугу. Терористи і їхні талібські союзники встигли перегрупуватися. "Аль-Каїда" знову отримала можливість проводити широкомасштабні терористичні акції. Наслідком цього стали теракти у Мадриді та Лондоні -- своєрідна розплата за війну в Іраку.

Без сумніву, араби зовсім не прагнули воювати зі Заходом. Та оголошена Джорджем Бушем і його союзниками війна проти тероризму, а фактично, проти ісламського світу, стала природною реакцією мусульман. Почали ширитися антиамериканські і взагалі антизахідні настрої, прокинулася ненависть до невірних, яка є однією з основ ваххабізму. Схоже, ваххабіти, котрі напали на Америку 11 вересня 2001 року, наближаються до своєї мети. І теракти у США, Іспанії та Великобританії -- лише початок великої катастрофи.

Що ж до самого Джорджа Буша, для якого ще донедавна репутація (що базується на іміджі, а не реальних фактах) жорсткого борця з тероризмом була хоча єдиним, але все ж політичним досягненням, сторінку 11 вересня перегорнуто. Рейтинг американського президента, яким він завдячував своєму реноме, вщент підірвано, до того ж простою стихією. Америка й увесь світ побачили безсилля американської супердержави, котра не змогла впоратися з ураганом. Американці врешті усвідомлюють, що політика адміністрації Джорджа Буша протягом багатьох років не збігалася зі суспільними інтересами.

ПРОГНОЗИ-ПРОРОЦТВА-ПОГОДА

Вчені довели можливість анабіозу для людини?

Після трьох годин клінічної смерті вченим наукового центру в Піттсбурзі (США) вдалося повернути до життя собаку, температура тіла якої попередньо була знижена до 7 градусів по Цельсію. Тим самим вперше на практиці доведена можливість анабіозу при критичних температурах теплокровних ссавців, враховуючи людину.

Досліди проходили влітку 2005 року. В ході досліджень вчені поступово знижуючи температуру тіла собаки, видалили з її організму всю кров, замінивши її на спеціальний соляний розчин. Після досягнення температури в сім градусів була зафіксована зупинка серця, припинив роботу головний мозок і інші найважливіші внутрішні органи.

Через три години після знаходження тварини в стані анабіозу вчені розпочали повільно розігрівати її. При цьому соляний розчин замінявся на вилучену раніше з організму тварини кров. Коли температура тіла собаки досягла норми за допомогою електричного розряду було запущено серце, яке негайно заробило.

Численні перевірки показали, що в результаті тривалого "вимикання" жоден з органів тварини не постраждав. Собака чуває себе добре, у її поведінці не спостерігається ніяких відхилень. Вчені вважають, що аналогічно буде поводитися й людський організм.

Conservatives cut staff at Canada's Embassy in Kyiv

Ottawa — Liberal M.P. Borys Wrzesnewskij October 5, 2006 condemned Conservative cuts to the Canadian Embassy in Kyiv. Since July of this year, the Conservative government of Stephen Harper has cut three positions at the immigration section of Canada's embassy in

Kyiv. "This summer I was receiving increasing numbers of calls and emails from frustrated constituents and Canadians across the country who were unable to get their relatives and friends to come to Canada for family visits, weddings, christenings, and regrettably even funerals. It turns out that this is a consequence of aggressive cuts to the staff at Canada's embassy in Ukraine by Stephen Harper's Conservative government. In July and September 2006, three positions, or thirty percent of the immigration section in Kyiv have been eliminated leaving a skeletal staff of seven. With tens of thousands of family ties between our two countries this creates unnecessary aggravations. At a time when Portugal has accepted over 250,000 hard-working immigrants from Ukraine, the cutting of three immigration officers further demonstrates Immigration Minister Solberg's attitude when it comes to potential immigration from Ukraine," stated Wrzesnewskij.

Member of Parliament – Etobicoke Centre

For further information contact: Borys Wrzesnewskij, M.P. (613) 947-5000

Феномен російського патріотизму

Микола Малуха, для "ОВ"

*Якщо собака вис на місяць, це релігія;
а якщо вона гавкає на чужака, це патріотизм.*

*Девід Стар Джордан,
американський біолог і громадський діяч*

Останнім часом в Росії стало модно говорити про патріотизм і про все те, що з ним пов'язане, а саме: жертвність, самовіддача, знехтування особистих амбіцій заради держави і багато чого іншого. Таке явище у свою чергу обґрунтовано пошуком національної ідеї, відсутність якої пояснюється наявністю величезного спектру різних ідеологій на російському просторі. Зважаючи на цю популярність користуються не тільки класичні для росіян ідеї великодержав'я, панславізму, комунізму, євразійства, але і такий «дивний симбіоз» як націонал-більшовизм (необов'язково пов'язаного з Націонал-більшовицькою партією Едуарда Лімонова). Він вибрав в себе всі ідеї, які тільки існували за важ період російської історії: місіонерське призначення, ореол боротьби з «силами зла», останній оплот «світла і правди» в цьому світі, бажання збільшити свою зону впливу над іншими народами і державами – список можна продовжувати.

Звичайно ж «наріжним каменем» нової створюваної національної ідеї став патріотизм з елементами «національного егоїзму». Термін «національний егоїзм» викликає багато питань щодо його дійсного значення, але мабуть автори, щоб дотриматися політкоректності не хочуть використовувати термін «націоналізм», але в теж час для улагодження маргіналізованої частини російського суспільства, що сповідає ідеї крайнього націоналізму, вирішило придумати щось нове і нейтральне.

Сучасний патріотизм в Росії є продовженням російської патріотичної традиції минулих сторіч. Головний його феномен можна розкрити в одній фразі: «Боротьба не за щось, а боротьба проти чогось». У різні періоди російський народ об'єднувався тільки заради відсічі реальним, або вигаданим ворогам. Московія (Росія) «збирала землі» під гаслом протидії Золотій орді. Петро I об'єднав російське суспільство в боротьбі за вихід до морів. Самодержавний лад прагнув сильніше контролювати суспільно-політичне життя країни, мотивуючи протидію шкідливих для країни ідей. Традиція, об'єднання нації, для протидії зовнішній загрози розвивалася в Радянському Союзі, що протиставляв себе імперіалістичному і капіталістичному Заходу.

І зараз в Росії популярні ідеї, що характеризують її відособленість (суверенна демократія), відмінність історичного шляху («ми не захід і не схід»), а, отже, і місії в цьому світі (центр православного світу, тобто дійсного християнства, панславізм). Зовнішня політика країни якраз направлена на зіставлення себе «загниваючому Заходу», «помаранчевим республікам», створюючи образ боротьби «сил світла» (Росія) з «силами зла» (всі інші). Звідси витікає особливість внутрішньополітичного курсу. Громадські організації і опозиційні рухи, незгодні з такою ідеологією, називаються «агентами ворожих спецслужб», нації що намагаються зберегти свою особливість і відстояти суверенітет, оголошуються блукаючими вівцями» й результатом проекту створеного іншими країнами, прагнучих зруйнувати слов'янську (читай російську) єдність.

Завдяки таким особливостям російського мислення різним політичним силам, що мають доступ до засобів масової інформації, легко маніпулювати свідомістю цілого народу. Завжди вигідно перенаправити суспільство з наболілих внутрішніх проблем на боротьбу з міфічним ворогом – джерелом всіх нещастя Росії. Мабуть «влада імуці» в сучасній Росії добре засвоїли цей урок. Практично на кожному «фронті» у Кремля є «шкідники». На релігійному – українська православна церква (київський патріархат, автокефали, греко-католики), протестантські деномінації, набираючи вплив і силу як на всьому пострадянському просторі, так і в самій Росії. У плані ідеологічного протистояння спектр «недоброзичливців» набагато ширший: від «южнорусов», що заблукали, до «еретиків-американців».

Події в Кондопоге, що граничать між протестом на засиллі іноземців і банальним грабінгом, ситуація навколо російський-грузинського конфлікту показує як не можна краще, що російський народ

консолідується тільки для відсічі зовнішній загрози, не важливо реальною або вигаданою. Росії загрожує бути дестабілізуючим чинником міжнародної стабільності і спокою, оскільки її громадяни як ніхто інші легко попадають під вплив, не маючи можливості власного погляду на події, що протікають у житті країни. А це наслідок слабого цивільного суспільства, де суспільний сектор і ЗМІ виступають не «четвертими і п'ятими владами», а важелями впливу в чийсь руках.

Голова Союзу української молоді Мурман

СПОКІЙ НАМ ЛИШЕ НАСНИТЬСЯ

Існує банальне міркування, що, мовляв, перед виборами у суспільстві нагнітаються особливі пристрасті, які затихають аж до наступних виборів. Якщо хтось думає, що із закінченням виборів, усе збурене вгамується, все розбурхане вляжеться, і все роз'ятрено загоїться, той дуже помиляється.

В нашій українській Книзі Пророків - "Акті проголошення незалежності України 24 серпня 1991 року" на чільному місці цього історичного документа читаємо слова, написані з неймовірно натхненною силою передбачення: **"Продовжуючи тисячолітню традицію державотворення в Україні..."** Лише тепер розумієш геніальність цих пророчих слів. Виявляється, наше державотворення - це наша тисячолітня традиція, а традиція як історична категорія перманентно триває й ніколи не закінчується. Така вже наша історична доля - вічно творити нашу державу.

Втім, якщо про вічність говорити буде занадто зухвало, то найближчі декілька десятиліть протистояння, збурене останніми подіями навколо виборів Президента, нам стовідсотково гарантоване. Серйозна конфронтація в українському суспільстві настільки очевидна, наскільки були очевидними ще два-три роки тому сподівання, що в політичному сенсі, тобто в сенсі власне державотворення, ця проблема відходить у минуле.

В часи Помаранчевої революції на "5 каналі" виступав лідер Незалежної профспілки гірників Михайло Волинець. Моя десятилітня донька не могла мені повірити, що людина з Донбасу може бути за Ющенка і за Україну. Я їй довго доводив, що і в Донбасі можуть бути не вороги України, втім донька з недоволю поставилася до моїх слів. Так на наших очах зростає моводіє покоління українців в умовах міжрегіональної ворожнечі. Протистояння регіональне, яке логічно за собою тягне протистояння культурне, ментальне, мовне, етнічне, останніми місяцями вимальовувалося в Україні все чіткіше.

Все те негативне, яке протягом останніх років незалежності загладжувалося, притиралося, присиплялося, знову вилізло на поверхню. Міжнаціональна, міжконфесійна й міжрегіональна злагода, яку ми завдяки великій праці досягали останніми роками, була втрачена за лічені тижні. Старі загоєні рани знову почали кровоточити. Хоча, можливо, краще виявляти хворобу, аніж заганяти її вглиб, і те приспане лихо, яке вилізло на світ Божий, варто ретельно проаналізувати для того, аби знати, як йому зарадити.

Отож, новітнє намагання розколоти українську державу почалося не зі сумнозвісного виступу Євгена Кушнарєва в Харкові, і не з сепаратистського партактиву в Сіверську-Донецькому. Воно почалося ще раніше, тоді, коли всім відомі олігархічні клани визначалися з варіантами: як за допомогою президентських виборів зберегти своє панування. Більш ефективного методу, ніж розкол держави, вони не знайшли. І взагалі, що для них українська держава? Не моє - не жаль. Розпалювання ненависті та збурення конфронтації з дрібязковою метою збереження за купкою олігархів усяляких криворіжстелей та інших ласих об'єктів - політика в плані державницькому найбільш злочинна. Але кого це непокоїть, коли треба зберегти бабло.

А найцікавіше, що цей сценарій розколу України на Схід і Захід розробляли не на Сході і не на Заході України, його розробляли не українці і навіть не росіяни, а дуже специфічні гастроли-політтехнологи з Москви: всілякі Глеби Павловські, Марати Гельмани та Емілі Шлеймовічі. Наші олігархи сподівалися, що заїжджі антиукраїнські теоретики зможуть зробити цю справу краще, ніж доморошені. Хохляцька меншовартість і тут зіграла свою роль. Минули вибори. Країна почує нові заклики, але регіональний розкол уже виходить за межі кон'юнктурного передвиборного моменту і, на жаль, набуває хронічного характеру.

Льво ЛЕМКО

Чорний забій

Донецьк - столиця Донбасу. Пройдіться від площі Леніна вулицею Артема в будь-який бік: раз казино, два казино, три казино, чотири... Донецьк - місто казино. Тут мешкають круті хлопці, хазяї Донбасу. Вони вигодувані вугіллям, їхні капітали зроблені на вугіллі. В їхніх "копанках" працюють 60 тисяч шахтарів, добуваючи щорічно п'ять мільйонів тонн вугілля. Донецькі хлопці перетворюють вугілля на шоколад. Секрет перетворення простий. Хочете стати власником шахти? Жодних проблем. Наймаєте місцевого "менеджера", найкраще - гірського інженера. Він купить для вас гарну ділянку. Це обійдеться вам від 3 до 5 тисяч доларів. У кого купити? А вам не все одно? В начальника міліції, прокурора, депутата міськради. Потім найміть робітників - професійних шахтарів. Візьміть в оренду компресор і відбійний молоток. Хоча досить буде кайла. Від 100 до 300 доларів на місяць вам доведеться "відстобувати" тим, хто вас "кришує", - начальникові міліції, прокуророві, депутатові. Але навіть з урахуванням усіх витрат - це дуже вигідний бізнес. Тому що вам не треба платити податків. Ще одна можливість зекономити - техніка безпеки. Ніхто не змусить вас купувати вентиляційного устаткування, вогнегасників тощо. Але пам'ятайте: в "копанці", як і в будь-якій шахті, гинуть люди. Під завалами, від метанової ядухи. І вам доведеться сильно розщедритися, замітаючи сліди загибелі шахтарів.

Оттавський відділ

Української Канадської Суспільної Служби збирає українські книжки для пересилки в колекцію бібліотеки або для перевидання з забутих авторів

НЕ ВИКИДАЙТЕ ЖОДНИХ УКРАЇНСЬКИХ ВИДАНЬ!!!

Це зробити набагато легше, ніж їх було колись НАДРУКУВАТИ! Шануймо працю наших попередників!!! Краще передайте Оттавській Суспільній Службі і МИ ЗНАЙДЕМО ДЛЯ НИХ ВІДПОВІДНЕ ЗАСТОСУВАННЯ В УКРАЇНІ! Не маєте книжок - тоді допоможіть фінансово з їхньою пересилкою до України. Там є люди, які чекають аби їх прочитати. Не дайте вмерти українському друкованому слову! Проект **"Оживи книжку для України"** постійно в дії, і ми очікуємо як на книжкові поповнення так і на грошову допомогу, призначену виключно на їхню пересилку. Хто сам бажає надіслати свої книги особисто, подаємо контактну адресу:

Євген Наконечний, завідувач відділом україністики Наукової бібліотеки ім. В. Стефаника

Василь Гутковський, директор видавництва "Піраміда" Юрко Винничук, письменник

Ukraine, 79006 a/c10989

Тел: 011 (38 032) 297-00-47, 272-50-62

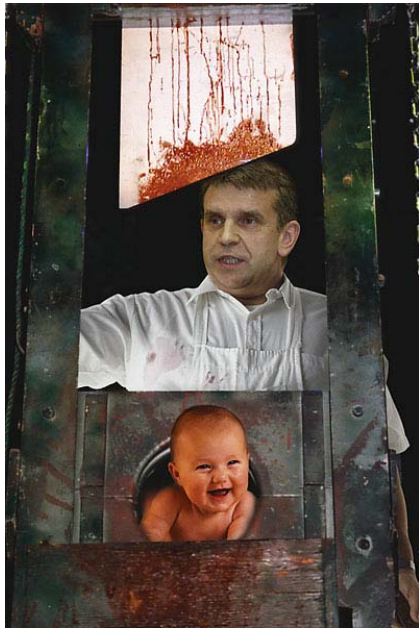
e-mail: piramida@utel.net.ua

Московські красуні омолоджують шкіру обличчя препаратами з клітин ембріонів українських дітей

Британський тижневик The Observer повідомив, що українські митники затримали росіянина, який намагався незаконно ввести до Росії 25 ампул із замороженими людськими зародками. Видання пише, що це не окремий випадок, -- клініки Харківщини та Донеччини часто продають людські зародки за кордон. При цьому молодих українських жінок нерідко схиляють до абортів, а за винагороду завбільшки 1000 гривень отримують від них згоду на використання зародка з лікувальною метою. The Observer стверджує, що більшість таких зародків у Росії продають за 10 тисяч доларів кожен. А потім використовують для незаконного курсу "омолодження" у салонах краси. Молодичі ведуться на те, що їм пропонують надзвичайно дорогі "ін'єкції молодості", які начебто дозволяють омолодити шкіру і вилікувати низку хвороб. Утім ефективність лікування за допомогою клітин людських зародків не доведена, щобільше, в Україні закон це забороняє. Натомість у нашого північного сусіда такий курс лікування є легкодоступним (як що ти маєш 20 тисяч доларів).

Коли журналісти звернулися до прес-служби Державної прикордонної служби України за детальною інформацією щодо затримання, там повідомили, що нічого не знають, оскільки справа перейшла до юрисдикції Державної митної служби України. Звернення туди дало навіть більші результати, ніж сподівалися.

Як виявилось, ампул з криоконсервованими суспензі-

ями, які вилучили в росіянина, було не 25, а 36. Спершу чоловік, який перевозив ампули, запевняв, що везе звичайний чай, однак коли митник попросив відкрити термос, росіянин зізнався, що в одному з них є клітини людських ембріонів, а в іншому - рідкий азот. За допомогою азоту підтримували потрібну температуру "цінного вантажу".

Затриманий також пояснював, що є аспірантом-фізиком, і вміст ампул йому потрібен для написання дисертації. Утім, як зазначила пані Круглікова з посиланням на експертів, що згодом прибули на митницю, дослідження для дисертації не потребують такої великої кількості клітин ембріонів. Затриманий також зізнався, що придбав ампули в науково-дослідних центрах Харкова. Наразі не відомо, який саме центр продавав такий товар.

Старший інспектор Магістральної митниці зі зв'язків із громадськістю також пояснила журналістам, що росіянину наразі загрожує лише покарання за адміністративне правопорушення. Адже для того, щоб порушити кримінальну справу, потрібно, аби цінність вантажу, який намагалися незаконно вивезти, становила понад 131 тисячу гривень. А ціна вмісту ампул, навряд чи перевищить згадану суму. Водночас вона не змогла підтвердити інформації, яку поширило британське видання The Observer, про те, що такі рейди - регулярні.

Викрито торгівців дітьми

Генеральна прокуратура Росії спільно з правоохоронними органами США затримала членів міжнародної злочинної групи, яка торгувала дітьми, зокрема й українськими. Банда провадила свою діяльність упродовж тривалого часу під прикриттям агенції з надання різноманітних послуг, збирала конфіденційну інформацію про дітей, які перебували у притулках Росії, України, Казахстану, Гватемали та деяких інших держав, і перепродувала її агентствам з усиновлення. Вартість своїх послуг злочинці оцінювали для різних клієнтів по-різному, але зазвичай ціна коливалася від 10 до 20 тисяч доларів за дитину.

За підрахунками експертів, у всьому світі щороку продають приблизно 1,2 мільйона дітей. Родини часто не усвідомлюють небезпеки такої торгівлі, вірячи в те, що їхні чада зможуть отримати шанс на краще життя за кордоном. Дівчаток віком 13 років (здебільшого з Азії та Східної Європи) продають як "наречених", яких "надсилають" за поштовим замовленням. У світових банківських структурах щодня легалізують більш ніж 1,6 мільйона доларів, одержаних унаслідок незаконного обігу наркотичних засобів, торгівлі зброєю та людьми. Щорічно у світі легалізують понад 600 мільярдів доларів, отриманих унаслідок різноманітної незаконної діяльності.

У секс-індустрії втрати

Прокуратура окружного суду ізраїльського міста Беер-Шеви висунула офіційне звинувачення ватажкові міжнародного злочинного угруповання, яке займалося торгівлею жінок з України, повідомляє "Німецька хвиля".

Шефом банди виявився 52-річний Леонід Туркін, який уже два роки очолював угруповання. Про діяння чоловіка міліцію повідомила одна з жертв злочинця, громадянка України. Вона є однією з тих жінок, які приїхали до Ізраїлю в пошуках кращої долі. Українка повірила в "золоті гори", які пообіцяв їй "люб'язний" чоловік, а сама стала сексуальною рабинею.

Однак сутенерство було не єдиним джерелом прибутків банди. Ще одним успішним бізнесом стали інтернет-сайти, на яких злочинці публікували порнографічні фото жінок-заручниць нелегальної секс-індустрії. Проблема сексуальної експлуатації жінок, у тому числі у вигляді примусової проституції та торгівлі ними на міжнародному ринку, впродовж останніх років залишається дуже актуальною для України.

Статистики про кількість жінок, яких втягнуто в секс-індустрію, немає, оскільки торгують ними нелегально. Але, за свідченнями різних джерел, відомо, що близько 40 тисяч українок потрапили в нелегальну секс-індустрію шляхом обману чи насильства. На жаль, певна частина жінок добровільно обирає долю повії, тому визначити точні дані про їхню кількість на світовому й національному рівні доволі складно. Тільки до Західної Європи, за даними Міжнародної організації міграції, щороку продають близько 500 тисяч жінок. Прибуток тінювих структур, згідно з підрахунками ООН, щороку становить близько семи мільярдів доларів США. Значна його частка - це "секс-гроші", отримані від продажу за кордон дівчат і жінок з України.

Ізраїльські правозахисні організації дуже радо вітали початок судового процесу над Леонідом Туркіним. Це пов'язано з тим, що через прогалини в національному законодавстві держави торговцям живим товаром зазвичай вдається відбутися звичайними штрафами, оминувши серйозні покарання.

МЕД ПРЯМО ВІД ПАСІЧНИКА

НЕПАСТЕРИЗОВАНИЙ З РІЗНОМАНІТНИХ КВІТІВ,
РОЗТАШОВАНИХ НА ЕКОЛОГІЧНО-ЧИСТИХ ДІЛЯНКАХ
КУПЛЯЙТЕ, ПОСМАКУЄТЕ!

ТЕЛ: (613) 596-5975 www.victorsapiary.com

Політбоністика, або похвала невідомим героям

Перша сторінка випуску "Комсомольской Правды в Україні" від 21 січня ц.р. заінтригувала читача анонсом публікації "Портрет Ющенко украсит сто гривень?". Автор статті під рубрикою "Ну и ну!" (назва - "На гривнях появляться Катерина и Виктор Ющенко?") стверджує, що "омолоджений" Тарас Шевченко на новому варіанті купюри номіналом в сто гривень дивовижно схожий на Віктора Ющенка у студентські роки. Поряд з цим "прихованим" портретом президента ніби-то зовсім не випадково вміщене зображення Катерини – героїні однойменної Шевченківської поеми. За версією поважного видання у цьому також приховано неабиякий підтекст, а саме - натяк на ім'я першої леді Катерини Чумаченко. "Что это? Желание чиновников из Нацбанка выслужиться перед нынешней властью или случайное совпадение?" - намагається зрозуміти журналіст "Комсомолки".

Дизайн купюр та вміщення на них тих чи інших зображень та портретів здійснюються відповідно до певної концепції. На даний момент є дві основні версії банкнотного ряду – 1992 року та 2003-2004 років. Основною відмінністю між ними є те, що автори першої версії намагалися підкреслити давні корені української державності, соборність українських земель, приналежність України до європейської цивілізації. Автори другої старанно ці моменти ретушували або й взагалі змінювали їхнє значення на протилежне. Що ж собою являє нова 100 гривнева купюра і чим вона відрізняється від "старої"?

Банкнота 100 гр. зразка 1996 р.

На лицьовому боці банкноти зображено узагальнений "класичний" портрет Тараса Шевченка ("прототипом" його стали останні автопортрети митця – 1860-го та 1861-го років). Саме такий портрет обрано не випадково – це елемент образу "Батька Тараса", який поет свідомо створював наприкінці життя. (Див. дослідження Оксани Забужко "Шевченків міф України", ілюстровану, до речі, зображенням 100 гривневої купюри). Це вже не Шевченкомитець, а, якщо хочете, Шевченко – націотворець, людина, яка постраждала за свої переконання, проте не зреклася їх. У останній рік життя він написав аж п'ять автопортретів, два з яких – подібні до вміщеного на гривні.

Саме ці портрети Тараса Григоровича прикрашали багато українських осель наприкінці XIX-на початку XX століття. Саме вони стали своєрідним "еталоном" для портретів Шевченка, що їх використовували у "проукраїнській" політичній агітації протягом більш ніж ста років. З огляду на це, хотілося б почути імена згаданих у статті "Комсомолки" анонімних "шевченкознавців", які мали претензії до зображення і вважали, що "поет, зображений в кудлатой папахе и кожухе, был не похож сам на себя". А також й тих істориків та мистецтвознавців, які консультували Нацбанк і порадили взяти зображення "молодого Шевченка с его автопортрета" – до речі чи не єдиного раннього, періоду до ув'язнення та заслання... На зворотньому боці банкноти вміщено своєрідний колаж – зображення пам'ятника Св. Володимира Хрестителя та Софійський Собор з дзвіницею. Сто гривень тривалий час був найбільший номінал, він завершував своєрідний символічний

ряд, який починався зі Святого Рівноапостольного князя Володимира та руїн Херсонесу – місця, де князь прийняв хрещення. Цілоком вмотивованим можна вважати й внесення зображення Св. Софії, хоча, на перший погляд, це повтор – Софійський Собор є й на банкноті номіналом 2 гривні.

Проте на стогривенній банкноті вміщено не лише сам собор, але й дзвіницю, побудовану у XVIII столітті. Отже, зворотній бік банкноти – це ніби "зв'язка" давньої та нової історії України, від Київської Русі до Козацької держави XVII-XVIII століть і до національного відродження середини XIX століття (одним з уособлень якого є Шевченко). Окрім того, пам'ятник Св. Володимиру був й на "купоно-карбованцях", отже, опосередковано засвідчив "спадкоємність" гривні до цих українських "протогрошей". Справедливості ради слід

зазначити, що у цієї купюри був один "гандж": під портретом Шевченка вміщено підпис тодішнього Голови Національного Банку Вадима Гетьмана. Людині, яка не знає, як виглядав Тарас Григорович могло здатися, що цей підпис розтлумачує, хто зображений на портреті...

Банкнота 100 гривень зразка 2005 р.

На лицьовому боці банкноти зображено молодого Тараса Шевченка. Головним "прототипом" став "Автопортрет" Шевченка 1840 року (можливо – з врахуванням "Автопортрету" 1843 року). Відгукуючись на заклик "Комсомольской Правды" – порівняти його з юнацькою фотокарткою Віктора Ющенка, на суб'єктивний погляд автора, схожість дуже умовна.

Зміна портрета цілоком відповідає поміченій на прикладі редакції зображень на інших банкнотах тенденцію: всіляко

акцентувати увагу не на державотворчій, а на мистецькій діяльності. (Замість Івана Мазепи-Гетьмана – Мазепаменестрель, замість Михайла Грушевського-Голови Центральної Ради – Грушевський-історик, замість Богдана Хмельницького-засновника держави – Богдан-військовий ватажок). Це ж "лекало" застосували й щодо Тараса Григоровича – бачимо портрет молодого митця, що ще лише починав перетворюватися на Кобзаря (перше видання "Кобзаря" вийшло друком у 1840 р.).

Менш за все хотілося б аналізувати мотиви, з яких на банкноту вмістили зображення героїв шевченкових поезій, зокрема – Катерину. Бажаючи можуть почитати першоджерело і зробити висновки на свій смак. Сумнівний, що згадані мотиви мають безпосередній стосунок до того, що дружина нинішнього президента носить ім'я Катерина. Якщо ж постфактум Віктору Андрійовичу пояснили це саме так і подібна "гра смислів" сподобалася президенту, то йому можна лише посипувати.

Зворотній бік банкноти, судячи з пояснень самого Нацбанку містить краєвид: Дніпро в районі Чернечої гори (Канів Черкаської області) – місця поховання Тараса Григоровича. Важко сказати, скільки людей "візнають" цей краєвид, жодного підпису немає (та й навряд-чи його можна було б розмістити на банкноті – це ж грошова одиниця, а не путівник).

Проте основне "сміслові навантаження", наскільки можна зрозуміти замисел невідомих редакторів, несе зображення сліпого кобзаря з хлопчиком-поводирем (образи є у "Катерині", хлопчик – це син головної героїні).

Все це, ймовірно, "бонус" до зображення звабленої москалем та покинутої напризволяще Катерини, котра народила байстрюка, була вигнана з дому та покінчила життя самогубством. І Катерина, і кобзар з хлопчиком на банкноті – "цитати" з картин Шевченка. Упереджуючи закиди шевченкознавців, автор готовий погодитися, що є й інші інтерпретації згаданих образів, але в даному контексті це не так важливо. Важлива якраз варіативність тлумачень та наявність підстав сумніватися у чистоті намірів творців нового дизайну.

Ризикну припустити, що для них важливим було зіграти на тому, що в Російській імперії купюра номіналом сто рублів також містила зображення Катерини – імператриці Катерини II, і навіть мала "неформальне" найменування – "катеринка". З цією асоціацією вже активно "бавляться" в окремих інтернет-ЗМІ, про нього не забули нагадати й у згаданій публікації в колишньому рупорі лєнінського комсомолу.

Висновки зі всього цього – сумні. Хоча нова купюра вводиться в обіг у цьому 2006 році, однак є підстави підозрювати, що її вигляд було затверджено ще в період 2003-2004 років тими самими людьми, які внесли зміни до оформлення інших банкнот. Те що протягом року це "не розгледіли" стало чудовим приводом для того, щоб познущатися і конкретно з Віктора Ющенка та й з українців загалом.

На жаль, Батьківщина (чи Родина?) не знає імен тих скромних героїв, котрі не лише "зіпсували" символічний код національної валюти, але й зловтішаються над безпорадністю "батька" гривні та його консультантів. І дійсно, ну як можна так легко потрапляти у найпримітивніші капкани?

P.S. Чи випадково не було серед мистецтвознавців, які консультували Нацбанк автора найбільш резонансної публікації останніх років про Кобзаря ("Вурдалак Тарас Шевченко") Олеся Бузини? Оскільки в творчому доробку Бузини є й роботи про Лєсю Українку (нагадаємо – її зображення розміщене на 200 гривневій купюрі), то нова версія останньої "невідредагованої" банкноти також міститиме багато "родзинок".

Андрій Стародуб, кандидат історичних наук

ШЕВЧЕНКО В ОТТАВІ...

Єдина для отавської української громади унікальна можливість здійснити проект встановлення пам'ятника Тарасові залежить від кожного з нас. Якщо ви відчуваєте внутрішній покликання віддати шану Кобзареві, дати ділову консультацію у сфері полегшення бюрократичної документації або будівництва,

просто активно включитися до діяльності і додати свої зусилля у спорудженні монумента нашому видатному Землякові, - не згубить рідкісний шанс, наданий історією лише раз. Ваші діти, в майбутньому прогулюючись попри пам'ятник Тарасові Шевченкові, з гордістю казатимуть своїм ровесникам з України – у його спорудженні заслуга і наших батьків.

За інформацією, з пропозиціями та з допомогою звертатися:

"Комітет по встановленню пам'ятника

Т. Шевченка в м. Оттаві"

тел. (613) 725-0006

e-mail: orest.dubas@servicecanada.gc.ca

<http://www.infoukes.com/tarasinottawa/>

Усе тільки розпочинається: Убити президента

Є такий анекдот, бородачій: "Лінкольна вбили, Герфілда вбили, Кеннеді вбили, у Форда стріляли, у Рейгана стріляли, Клінтона хотіли звалувати. Мадам, Ви і надалі хочете, щоб ваш чоловік став президентом Сполучених Штатів?" На жаль, у цій історії багато правди. 16-го президента США Авраама Лінкольна, за якого в Північній Америці було скасовано рабство, переможця у громадянській війні між Північчю та Півднем, одного з найпопулярніших в американській історії політиків, було смертельно поранено 14 квітня, через п'ять днів після капітуляції мешканців Півдня. Кілер - актор Джон Бут - був одним зі змовників, які поставили перед собою завдання - знищити провідних політиків Півночі.

Це був перший успішний замах на президента Сполучених Штатів. І перший, і всі наступні, було здійснено за допомогою вогнепальної зброї. 2 липня 1881 року у 20-го президента США Джеймса Герфілда, якого співвітчизники вважали втіленням розуму, на вокзалі Вашингтон - Пенсільванія стріляв Чарльз Гіто. Через 80 днів Герфілд помер. Свій вчинок Гіто пояснив особистою антипатією до президента. Американцям набридла ця стрілянина, і вони вирішили забезпечити своїх президентів кращою охороною. Особливо їм це вдалося у період між двома світовими війнами. Свідчення цього - невдала спроба замаху на "велику трійку" (Сталін, Рузвельт, Черчіль) під час Тегеранської конференції 1943 року.

Але настав мир, американці розслабилися, а 22 листопада 1963 року пролунав грім. Даллас, Техас. Цього разу застрелили 35-го президента Джона Кеннеді, якого американці дуже любили.

Минуло 42 роки з часу вбивства Кеннеді, але й досі професіонали та аматори порпаються у цій історії. Основних версій дві. Згідно з першою, офіційною, убивцею був одинак Гарві Освальд. Версія ґрунтується на висновках комісії Воррена. Проте вона викликає дедалі більше сумнівів. Обґрунтування іншої версії, що має назву "трав'янистий пагорб", опубліковано на сторінках солідного англійського журналу Science and Justice. Очевидець тих подій, Джин Гілл, відома як "леді в червоному", стверджувала, що виразно чула постріл із-за пагорба, однак коли вона побігла туди, її зупинили два полісмени. Публікація викликала широкий міжнародний відгук. Автором статті є відомий британський криміналіст Томас, чий авторитет у таких справах незаперечний. Ґрунтуючись на ретельних дослідженнях, проведених за допомогою новітніх акустичних технологій, науковець переконливо доводить, що в Кеннеді стріляли принаймні двоє чоловіків - Освальд і ще хтось, саме з того пагорба. Сам Томас на 96,3% переконаний у своїх припущеннях. У президента США було зроблено чотири постріли: тричі вистрелив Освальд, а раз - невідомий. Це підтверджують численні теорії змови, яких нараховують близько десятка.

(прод. на наступній стор.)

(продовження з попередньої стор.)

Відразу після вбивства поспішили звинуватити КДБ, що нібито завербував Освальда під час перебування того в СРСР. Потім намагалися звалити все на Кастро. Авторі експозиції Далласького музею змови вважають, що Кеннеді став жертвою спільних зусиль ЦРУ, ФБР і мафії, що відстоювали інтереси військово-промислового комплексу. У світлі останніх досліджень стає очевидно, що комісія Воррена виконала свою роботу недбало.

Ця версія побічно підтримується наступними двома головними вбивствами. 4 квітня 1968 року застрелили борця за права чорношкірих - священика Мартіна Лютера Кінга. 4 червня того ж року в Лос-Анджелесі в готелі "Амбасадор" пострілами з пістолета вбили брата Джона Кеннеді, кандидата у президенти США Роберта. Кеннеді-молодший мав реальні шанси стати керівником країни. Версія теорії змови така: ЦРУ не змогло пробачити обом братам скасування плану операції десанту на Кубу, який "контора" розробляла тривалий час.

Така стрілянина по президентах серйозно підірвала авторитет США у світі як країни, з якою можна мати справу. Якщо тут так легко вбивають президентів, то США не може претендувати на роль світового лідера.

Американці зметушилися. Спроба замаху на 38-го президента США Джеральда Форда 1975 року провалилася. 26-літня Лайза Фром стала першою жінкою, що поповнила ряди президентських кілерів. Спроба не вдалася завдяки пильності охорони. Наступною жертвою мав стати 40-й президент Рональд Рейган. 30 березня 1981-го його було важко поранено, але він вижив і навіть зміг майже сім років керувати державою. Але "ура" доблесним охоронцям президента не кричали: Роні вижив завдяки майстерності хірургів.

Громадськість США була шокована, коли прочитала в газетах розшифрування аудіозапису екстреного засідання керівництва США, що відбулося одразу після замаху. В рейганівській команді панував хаос.

Тодішній держсекретар США Хейг поспішив оголосити себе тимчасово виконувачем обов'язків керівника держави, хоча, відповідно до законодавства, спадкоємцем мав стати віце-президент. Але віце-президента Джорджа Буша-старшого не могли знайти протягом кількох годин, тому що той перебував з "ядерним чумайданчиком" у літаку. Де перебували інші "ядерні чумайданчики", не було відомо. Їх шукали кілька годин. Увесь цей час Сполучені Штати були

беззахисні перед ядерною погрозою з боку СРСР.

Цей урок американці засвоїли добре. Коли 1994-го у Борисполі приземлився літак з Біллом Клінтоном на борту, то поважний гість протягом півгодини не ступав на гостинну українську землю. Коли ж змерзлі журналісти спробували з'ясувати причину зволікання, охоронець відповів: "У вас ще не вбивали президентів". Спецохороні знадобилося лише 30 хвилин, щоб переконатися в безпеці місця прибуття президента.

Але історія на цьому не закінчується. За повідомленнями деяких американських ЗМІ, на нинішнього, 43-го президента США Джорджа Буша-молодшого готував замах Усама бен Ладен. Тільки два президенти США, перебуваючи на своїй посаді, померли своєю смертю. Першим з них був 9-й президент США Вільям Генрі Гаррісон, який 4 березня 1841 року, проїхавши верхи Пенсільванського авеню і зачитавши на морозі двогодинну інаугураційну промову, застудився, а через місяць помер від запалення легенів. І 1945-го помер Франклін Делано Рузвельт, який відбув у Білому домі цілих 12 років.

Україна також не випадає із загальної світової терористичної картини. Час від часу українська громадськість переживає чергову порцію інформації про "змову з метою убивства" високопоставлених держчиновників. З наближенням виборів такої інформації стає дедалі більше. У нас навіть є вже своя історія цієї справи. На відміну від США, у нас кілерів не знаходять.

Розпочиналося все просто. Першим терактом незалежної України став замах на Леоніда

Кравчука. 27 листопада 1991 року в Харкові (за три дні до перших президентських виборів) під час виборчої кампанії, о 10.30, невідомий на центральному ринку замахнувся ножом на тодішнього голову Верховної Ради. Леонід Макарович не постраждав - удар узяв на себе начальник охорони Віктор Паливода. Цілився у майбутнього першого президента професіонал. Удар був спрямований у серце під ліву руку, де закінчується бронезилет. Ковзнувши по пістолеті охоронця, ніж наткнувся на кобуру і зробив глибокий підріз до живота.

Злочинцеві вдалося втекти. За фактом замаху було порушено кримінальну справу, але кілера так і не знайшли, хоча правоохоронці потім стверджували, що напад здійснив психічнохворий. Після цього обов'язковою деталлю гардеробу Леоніда Макаровича став вовняний жилет: говорили, що він маскує захований під ним бронезилет. Замах мав політичний характер. Дотепер залишається загадкою, хто і навіщо його організував.

Замахів на Леоніда Кучму, про які стало відомо громадськості, було два: в Сумах 1999-го і в Баден-Бадені 2004-го. У травні 2003 року в

Українські політики полюбляють зброю - Голова "Нашої України" Роман Безсмертний з "революційною" рушничкою

Міністр-мільйонер Юрій Луценко, теж з "революційним максимом"

Політопос Дмитро Видрін прийшов постріляти в депутатський стрілецький клуб

деяких інтернет-виданнях з'явилися матеріали про підготовку замаху на президента або прем'єр-міністра. Перед приїздом голови держави на об'єкт у Вишгороді затримали групу людей у автомобілі з фальшивими документами і номерами аміністрації Президента. У них виявили цілий арсенал зброї. Крім того, на прес-конференції восени 2003 року сам Леонід Данилович розповів журналістам про те, що ледве не загинув під час поїздки в Бразилію: у старого президентського лайнера не могло розкритися шасі.

Однак повернімося до офіційно зафіксованих спроб замахів. Перше з них, як уже було згадано, належить до періоду виборчої кампанії Кучми 1999 року. Між першим і другим туром під час робочої поїздки президента в Сумську область 29 жовтня, за інформацією СБУ, було затримано громадянина із кримінальним минулим, що організував замах на кандидата. Затриманий зізнався, що готував теракт не один, а зі спільниками. Проти кілера порушили кримінальну справу.

Ще одна змова проти Леоніда Кучми також збіглася у часі з передвиборною кампанією, щоправда, цього разу Данилович був не активним учасником, а спостерігачем. Про планований замах стало відомо, коли Кучма проходив курс реабілітаційного лікування в Німеччині. Служба безпеки одержала оперативну інформацію, що нібито в одній із західних країн готують замах на Президента України. Лист, написаний чорним фломастером друкованими літерами, передали в німецьке посольство.

Після цього українська сторона разом із правоохоронними органами Німеччини вжила низку заходів, зокрема із забезпечення безпеки Президента, а ще почала проводити оперативно-розшукові роботи, під час яких з'ясувала, що реальної загрози життю Кучми не було. Порушили кримінальну справу за частиною 1 статті 259 Кримінального кодексу "Свідомо неправдиве повідомлення про підготовку вибуху, підпалу або інших дій, що загрожують життю людей або з

Депутат від Партії Регіонів –
Тетяна Засуха

іншими важкими наслідками". Зважаючи на обставини, автора знайшли швидко: ним виявився 34-літній мешканець Донецька, який до 1995 року служив оперуповноваженим карного розшуку.

Ефектним був замах на кандидата у президенти, лідера ПСПУ Наталію Вітренко під час позаминулих президентських виборів. У юрбу людей, що прийшли на зустріч з лідером прогресивних соціалістів, кинули дві гранати, унаслідок вибуху поранено 33 осіб, 18 госпіталізовано. Один потерпілий через кілька днів помер. Рейтинг постраждалої різко зріс. Але після розслідування, що тривало два роки, стало відомо: такий собі Іванченко погодився "розіграти спектакль" замаху на Вітренко і посидіти 3-5 днів у СІЗО за 3 тисячі доларів.

Утім на цьому історія українських спектаклів закінчується. В автокатастрофі, яку ніхто, крім міліції, не вважає випадковою, загинув голова Народного руху України В'ячеслав Чорновіл. ДТП трапилося 26 березня 1999 року на Бориспільській трасі. Більшість експертів вважає, що під час усунення Чорновола використовували схему, аналогічну до тої, за якою усували радянського білоруського лідера Петра Машерова.

Версій, кому заважав Чорновіл, не бракує: конфлікт у партії і боротьба за лідерство, побоювання, що Чорновіл може скласти конкуренцію Кучмі на президентських виборах-1999, і навіть інтереси російських бізнесових кіл, яким було перекрито шлях до приватизації транзит-

них енергетичних шляхів. Цей проект блокував В'ячеслав Максимович.

Найновіша українська історія - взагалі детектив. Віктор Ющенко та отруєння його діоксином. Чи інформація про те, що російсько-осетинська група готує замах на життя Президента Ющенка... Сюди можна додати і "самогубства" колишніх міністрів Кірпи і Кравченка. Вбивства журналістів, бізнесменів...

МАЙКЛ

"Аль-Каїда" використовує СНІД як зброю

Військове керівництво Великобританії переконане, що ісламські екстремісти провадять активні пошуки терористів, заражених СНІДом, щоб інфікувати тих, хто вижив унаслідок теракту, а також рятівників. У зв'язку із цим британське військове керівництво розіслало відповідний циркуляр в Ірак і країни Європи, де дислокуються британські війська, -- пише газета La Stampa. Згідно із планами "Аль-Каїди", заражена кров камікадзе повинна стати смертельним інструментом епідемії, яка поширюється в районі вибуху. Згідно зі заявами експертів із боротьби з тероризмом, фрагменти кісток і тканин терориста-смертника дійсно можуть проникнути в шкіру людини в радіусі 50 метрів від епіцентру вибуху. Щоб обмежити можливість зараження, британські солдати отримали наказ бути в спеціальному захисному одязі під час перебування на посту або надання допомоги жертвам теракту.

"Впродовж 2005 року в Україні на виробництві загинуло 1088 осіб, а впродовж 6 місяців 2006 року - 437".

Державний департамент промислової безпеки, охорони праці та гірничого нагляду

ЛІТОПИС
ФОРУМ ДОСЛІДІВ
ІСТОРІЇ УПА
ЕЛЕКТРОННЕ ВИДАННЯ
Головний редактор:
Євген Штендера
1 (613) 726-3187
Журнал розчислений на дослідників і читачів
в Україні і діаспорі.
Сторінка на Інтернеті:
<http://forum.ottawa-litopys.org/>
e.shtendera@ottawa-litopys.org
litopys@mondenet.com

Набридло слухати НІТТЯ

Набридло. Журналістика - погана й невдячна справа. Як говорить Марк Твен, половина тих, хто купить газету, тебе й не помітить, половина тих, хто помітить, не прочитає, половина тих, хто прочитає, не зрозуміє, а половина тих, хто зрозуміє, відразу забуде.

Здебільшого так і є. Проте іноді відчуваєш, що треба написати. Є речі, які набридають майже кожному. Ну хто довго терпітиме й слухатиме людину, яка постійно ние. А нити чомусь узяла собі за звичку значна частина суспільства. Улюблена тема - розчарування після Помаранчевої революції звучить як ніколи смачно. Розпочали з корупційних скандалів. Кричали, як могли. Наочний приклад масового маніпулювання свідомістю через ЗМІ. Тільки дивує одне: гаразд, Порошенко, Жванія, Червоненко - корупціонери. Гаразд, довести це через правосуддя неможливо, бо воно начебто в руках людей Президента. А чому тоді самовіддані борці з корупцією Зінченко та Турчинов не оприлюднили жодних вагомих доказів своїх широко масштабних розслідувань у тих-таки ЗМІ? Хоча найдивніше не це. Тоді як далеко не юна красуня Юля Тимошенко на очах у всієї країни намагається передати НЗФ своєму земляку Коломойському, країну, мов заціпило. Всі мовчать. Цікаво, до речі, як наші праві Шкіль і Лук'яненко ладнають у команді лідерки БЮТ із Бродським, Коломойським, Губським, Волковим, Задорожнім - останнім представником Кучми в парламенті, членами СДПУ(о), які переходять у "Батьківщину"? Компанія, мабуть, не в особливому захопленні від їх вишиванок і патріотичних брошур. Та й сама Юля Володимирівна, якщо не зраджує пам'ять, підтримувала в Дніпропетровську російські театри і донедавна не згадувала, що вона з давнього козацького роду...

Про що це я? Про вдячність насправді. За два останні століття ми маємо третій шанс відродити націю. І суть боротьби, яка відбувається у країні, далеко не в економіці, далеко навіть не у

правах і свободах громадян. Це радше підводні течії. Народ стає повноцінним, коли читає книжки рідною мовою, дивиться свої фільми, слухає свою музику, свої ефемки, має своїх художників. Можна збудувати заможну і демократичну державу і без цих нібито банальних сьгодні речей. Тільки ким станемо?

Звичайно, на промоцію, підтримку і створення власних культурних продуктів потрібні гроші. І тут питання стоїть ще гостріше: чи потрібні ці продукти космополітичній або проросійській буржуазії, яку представляють блоки Януковича і, якщо бути відвертим, Тимошенко? Колоніальна еліта, її бізнес та політики, які його лобіюють, сприймають українців винятково як мешканців сіл і містечок. Чи можна такий процес подолати в ХХІ сторіччі силоміць?

Ні, ані кількісно, ані якісно, так само, як не зарадиш справи заборонами чи тиском. Що тоді залишається? Створювати продукт, який би конкурував із російським, перетягуючи на наш бік культурного споживача. Створити можна, і таланти є. Проблеми тільки з капіталом. Чому нашій інтелігенції ставили кліше "українська буржуазна"? Так-так, вона і буржуазію свою підтримувала, і за її кошти видавала українські газети та книжки.

Яким би не був бізнес, що стоїть за націонал-демократичним силами (відверто кажучи, мене трохи нудить від таких зворотів, але це реальність), іншим мегамат наші митці й науковці взагалі непотрібні, нецікаві. Вони для них не дотягують до російських. І Порошенко, і

Мартиненко, і Слободян, й інші бізнесмени із пропрезидентської команди підтримували й підтримують фінансово саме українські рухи як політичні, так і культурні.

Хоча й це не головне. Основне завдання української влади - змусити капітал у країні працювати на користь нашого національного відродження. От тільки зробити це можуть люди, для яких справді є українське питання в цій державі, а не ті, які згадують про козацьке коріння перед виборами і спілкуються в місті, де народилися, або на Донбасі російською.

Після царювання Кучми поволі взагалі перестаєш розуміти, що дехто розуміє під поняттям "українець" (відразу згадується книжка "Україна - не Росія"). Тому коли сьгодні йдеться про розчарування та інші нісенітниця з боку деяких помаранчевих, хочеться запитати: а за що ви там на майдані стояли? За ковбасу? За те, щоб перегнати Америку за темпами збільшення зарплат? Тут варто, мабуть, згадати приклад повоєнної Японії, розквіт якої розпочинався із вкладення капіталу в освіту й ноу-хау. Власне, для України нові технології зараз це не що інше, як розвиток культури, хоча й звучить це як лінгвістичне протиріччя. Оскільки окрім балачок та писанини про аріїв, тисяч героїв і письменників, які не стали лауреатами Нобеля, чи поодиноких літераторів і музикантів, далеко не таких успішних за межами країни, як того хотілося б, нічого конкурентного у нас наразі здебільшого й немає.

Зняти чудовий фільм про київські субкультури, та й той російськомовний. Справді хорошого автора з України переклали десятками мов, і знову - російськомовний. Нам, як кисень, потрібне власне якісне мистецьке ноу-хау, яке не буде виховувати (як цього дуже домагаються творці ура-патріотичної літератури), а просто викликати захоплення й повагу до себе як народу, що вміє творити й вражати інших. Інших, а не тільки самих себе - власними національними й політичними

Warren L. Creates, B.A., LL.B.

PERLEY-ROBERTSON,
HILL & McDOUGALL LLP

Immigration Lawyer
Head of Immigration Law Group

Practice restricted to all immigration & related matters, including:
- work permits
- permanent resident applications
- appeals

Ворен Крітс

Імміграційний адвокат

Вирішення усіх видів імміграційних справ включаючи:

- дозволи на працю
- візи для постійного проживання
- апеляції в суді

PERLEY-ROBERTSON, HILL & McDOUGALL LLP
Tel: (613) 566-2855; (613) 566-2839; (613) 238-2022;
e-mail: nmalyna@perlaw.ca
e-mail: wcreates@perlaw.ca,
www.perlaw.ca
90 Sparks Str., Suite 400, Ottawa, Ont., K1P 1E2

проблемами в заявленому вигляді, будь вони в постмодерному, будь у просвітянському наративі. Бо вся мрія нашого ідейного спаду насправді дуже проста - виховати українського космополіта.

Саме українського. Який також, як і європейський або російськомовний інтелектуал, зможе сказати, що для нього немає різниці між культурами, расами, народами. Але не переходитиме на іноземну мову, рефлексивно відчуваючи, що він вихований у самодостатньому, а не маргінальному середовищі і свідомо, і підсвідомо зацикленому на національному питанні.

І, вочевидь, це розумить нинішня влада. Створення мистецького арсеналу, музею Марчука, підтримка українського видавця, вперше за стільки років закладена в бюджеті. Вшанування жертв Голодомору, рекламація трипільської культури, збільшення зарплати вчителям, тестова система вступу до ВНЗ, яку планують. А Президент, який чи то на Донбасі, чи то у Львові балакає українською мовою, а львівські ефемки, які майже всі за рік почали давати щонайменше 50 відсотків україномовного репертуару...

Усі ці фактори аналогічно впливають і на відновлення соціальної справедливості, вперше за сотні років ми рухаємося у правильному напрямі, не без проблем, звісно. Про визнання воїнів УПА сьогодні просто не заявив, про заперечення офіційної двомовності також. Але хіба є в країні ще який-небудь інший потужний вектор саме українського спрямування, окрім Ющенка?

За рік у країні відбулися більші зміни, аніж, можливо, за ціле сторіччя. Коли ще наш Президент вимагав перед світовою спільнотою визнати геноцид проти українців? Коли ще говорили, що наші міністри їдуть у Росію з перекладачами, а посадовці висувують їй ультиматуми? Коли ще українці могли публічно бодая говорити про те, що нас робить тими, ким ми є? Яке в біса розчарування? Наш шлях невідворотний. Хода на Схід розпочалася.

Олесь КУЛЬЧИНСЬКИЙ

Московськонаправлені попи хочуть скасувати українську церкву

Предстоятелі помісних православних церков направили президентові, спікерові Верховної Ради й у Кабінет міністрів офіційне звертання, у якому засудили існування в Україні УПЦ Київського патріархату. На думку авторів листа, УПЦ КП є головною причиною існуючого розколу в українському православ'ї.

Зокрема, у зверненні відзначено, що розкол, що відбувся після створення УПЦ КП, привів до істотної "політизації релігійного середовища на Україні". Також у зверненні висловлюється протест проти передачі Єкатерининського собору в Чернігові УПЦ КП. Представники православних церков закликали "врегулювати в правовому руслі церковне питання в Україні". Звернення підписали предстоятелі православної церкви в Америці, Чехії і Словаччині, митрополити православних церков європейських країн, Африки, а також глава УПЦ МП митрополит Володимир.

Сучасна російська ікона

...А Московський патріархат в особі одеського попа знову пізе в зовнішню політику України

Представник Української православної церкви (Московського патріархату), митрополит Одеський і Ізмаїльський Агафангел виступив проти планів приєднання України до НАТО і Євросоюзу. Про це він заявив під час круглого столу в Москві, підкресливши також необхідність надання російській мові статусу державної. "Зараз дуже багато кажуть про "європейський вибір" України, про вступ України в НАТО. Правителі України намагаються переконати нас у тому, що жодним чином не зашкодить дружнім відносинам з Росією. Однак зовсім очевидно, що НАТО - ворожий Росії і всій православній цивілізації блок", - заявив митрополит.

"Не менш згубно", на думку ієрарха, і прагнення України в Європу. "Це є черговою спробою здійснити багатовікове прагнення протестантсько-католицького, масонського і безбожного Заходу відірвати Україну від єдності зі світовим центром Православ'я - Москвою і втягти її в орбіту західних лжецінностей, зробити її частиною системи нового світового порядку", - заявив митрополит.

Він також висловив заклопотаність нагнітанням в Україні ситуації навколо проблеми російської мови, яку сам митрополит вважає надуманою. "Ажіотаж навколо статусу російської мови розпалюється націоналістичними силами з одною метою - відірвати населення України, яке говорить російською мовою, (а це більш 50% населення країни) від своїх духовних і культурних коренів". У цьому зв'язку він заявив про необхідність проведення референдуму про надання російській мові статусу другої державної на всій території України. "Тільки так можна відстояти права російського і російськомовного населення в Україні. Таке рішення стане важливою перемогою східнослов'янської православної цивілізації над грубим напором русофобського й антиправославного Заходу", - сказав митрополит Агафангел.

Він також підкреслив важливість збереження єдності Московського патріархату і виступив проти створення єдиної помісної церкви в Україні. "Весь історичний досвід переконує нас: відрив від Церкви Російської означає для Української Церкви гоніння і загибель, означає насадження католицизму й унії", - сказав митрополит.

"Після спланованого і здійсненого Заходом відколу Чорногорії від Сербії решта православних народів і їхні помісні Церкви повинні зрозуміти, що без великої православної Росії Православ'я стане маргінальним у світовому масштабі, а східнохристиянські народи підуть з історії", - вважає митрополит Агафангел.

За минулий рік українській державності завдано такого удару, який можна порівняти хіба що з Берестечком чи Полтавою. Фактично скомпрометовано образ українця-лідера. І це найстрашніше. Хочеться вірити, що принаймні перша частина популярного в народі пророцтва Ванги про "повернення комуни в Україні, але ненадовго" справдиться ще до зими.

Віктор Шевчук – науковець

За американську астронавтку Марію Стефанишин на Львівщині молилася уся її родина

21 вересня американський корабель "Атлантіс" успішно приземлився на мисі Канаверал у штаті Флорида. Разом із членами екіпажу у космосі побувала астронавтка українського походження Марія-Хайді Стефанишин-Пайпер. Її родичі, що проживають у Львівській області, із хвилюванням дивилися по телевізору, як під час прес-конференції астронавтів на авіабазі "Елінгтон Флд" не встигла адаптуватися до земних умов 43-річна Хайді двічі зомлівала.

"Увесь час, поки Хайді знаходилася в польоті, моя родина і родина брата Михайла за неї молилися, а в нашій церкві замовляли служби за її успішне повернення на Землю, - розповіла двоюрідна сестра астронавтки Марія Бабій. - Одночасно рідня в селі Якимів також зверталася до Божої матері за допомогою. Адже сила молитви дуже велика, особливо коли зі словом любові і надії до Неї волають відразу кілька людей. А в нас рід великий і побожний, у ньому є і священники". Саме в ці ж дні у село Руда-Сілецькая, що у Кам'яно-Бузькому районі, привезли з Португалії статую Фатімської Божої Матері. Священик місцевої церкви отець Богдан Стефанишин - двоюрідний племінник австронавтки - також молився з парафіянами за щасливе повернення американської тітки.

Українці нічого не знали про те, що відбувається в центрі керування польотом НАСА в Хюстоні. Раніше посадку "Атлантіса" планували на середу, але потім було прийнято рішення перенести її через погану погоду на четвер, 21 вересня.

"Випадків не буває, - упевнена Іванна Стефанишин - дружина двоюрідного брата Хайди Михайла Стефанишина із селища Новий Яричів. - Саме 19 вересня Фатімська Божої Матері прибула в Україну. А в четвер, 21 вересня, у день великого християнського свята Різдва Богородиці, коли ми усі молилися в церкві, Хайді успішно приземлилася. Наші слова були почуті! До того ж це день її іменин, адже у водохрещенні вона Марія. І я анітрошки не сумніваюся, що саме Богородиця врятувала життя астронавтам. Адже зараз, коли подивилися і послушали Хайді по телевізору, ми довідалися про ті хвилювання, що їй довелося пережити". Тепер уся численна рідня з нетерпінням чекає приїзду Стефанишин-Пайпер в Україну. Тим більше, що запрошення Хайді отримала, у тому числі і від Президента Віктора Ющенка.

Про Чорновола зняли фільм

В Україні знято художньо-документальний фільм про життя і діяльність відомого українського політика і громадського діяча, лідера Народного Руху України В'ячеслава Чорновола.

Як повідомив на прес-конференції в Києві режисер фільму Володимир Онищенко, у фільмі демонструються унікальні хронікальні кадри НРУ, які ніколи не показували по телебаченню. Важливу роль у стрічці грають екранізовані протоколи допитів головного героя. За його словами, головним стрижнем кінострічки "Той, хто розбудив Кам'яну державу" стала українська народна казка "Кам'яна держава", із сюжетними колізіями якої, на думку сценариста, метафорично співвідноситься доля Чорновола.

Онищенко підкреслив, що "слова у фільмі документальні, і в ігрових сценах він, режисер і сценарист, від себе слів не додавав". Роль головного героя виконує Сергій Романюк. "Головним було відобразити шлях і горна, через які пройшов Чорновіл, трагічно загинув, і не дожив до тих часів, за які все життя борюся", - сказав Романюк.

Слідчого КДБ у стрічці зіграв український актор Євген Паперний. Він сказав, що з великим задоволенням зіграв у фільмі про "щирого, справжнього героя України". Знімався фільм у багатьох містах України. Зокрема, у Києві, Маріуполі, Донецьку, Львові. Тривалість фільму - 1 година 40 хвилин.

І Ющенко взявся за справу Чорновола

Президент В. Ющенко дав доручення керівництву правоохоронних органів щодо продовження розслідування загибелі В'ячеслава Чорновола. "Ми зараз повертаємося до цього питання у вигляді чергового доручення президента", - сказав він журналістам після відкриття пам'ятника загиблому лідерові Народного руху в Києві.

Президент висловив переконання, що, "виходячи з тих матеріалів, які накопичилися в прокуратурі та слідчих органах", правоохоронці повинні вийти "на нові висновки, які, скоріше всього, підведуть нас до того, що це не була побутова історія". "Я не хочу випереджати розслідування, але зазначу, що для влади і для правоохоронних органів це є темою професійного сумління і громадської свідомості", - сказав Ющенко. Під час урочистої він наголосив, що Україна зустрічає 15 річницю незалежності без Чорновола - "це щось неправильно".

У свою чергу вдова Чорновола Алена Пашко в коментарі "Українській правді" висловила сподівання на завершення розслідування справи щодо "цинічного вбивства" її чоловіка. На даний момент, за її словами, жодної офіційної інформації щодо стану розслідування справи у неї немає.

Пам'ятник Чорноволу відкрили Ющенко та Пашко. Окрім них, квіти до пам'ятника також поклали прем'єр Віктор Янукович, спікер Олександр Мороз, Борис Тарасюк і заступник голови Київської міськдержадміністрації Олесь Довгий, а також дружина президента Катерина Ющенко. Слідом за вищими особами держави квіти поклали представники уряду та різних політичних сил. Водночас сина В'ячеслава Чорновола Тараса під час відкриття пам'ятнику помічено не було.

Балаканина замість розслідування

Генеральний прокурор України Олександр Медведько вважає, що нині немає жодних підстав говорити про вбивство В'ячеслава Чорновола. Під час президентських виборів 1999 року В'ячеслав Чорновіл був одним із потенційних переможців, проте його загибель залишила українцям вибір лише між Леонідом Кучмою і Петром Симоненком. Під час прес-конференції він заявив, що наявні докази свідчать про випадкову авткатастрофу.

Також пан Медведько повідомив, що телефоном розмовляв щодо цього питання з міністром внутрішніх справ Юрієм

Луценком і попросив його передати в Генпрокуратуру інформацію, яка мала б підтверджувати факт умисного вбивства В. Чорновола.

За словами Ю. Луценка, такі докази містяться в свідченнях одного з допитаних свідків, які є в кримінальній справі. Йдеться про свідчення, згідно з якими, до загибелі В'ячеслава Чорновола причетні окремі високопосадовці особи з Російської Федерації. О. Медведько наголосив, що такі свідчення "дещо фантастичні", та відмовився назвати прізвище людини, яка надавала їх. При цьому він додав, що цього свідка неодноразово притягували до адміністративної відповідальності, він навіть перебував у міжнародному розшуку.

Проте сам Юрій Луценко під час брифінгу назвав своє переконання громадянською позицією та додав, що воно ґрунтується на матеріалах слідства у цій справі: "На цей момент є декілька обставин, які приводять мене до громадянського та професійного переконання, що це не була звичайна ДТП... Бажання Генпрокуратури припинити ті вислови, що лунали й від Президента, й від мене, й від інших людей, які дещо знають у цій справі, по-людськи я зрозуміти можу, але професійно – ні".

Пан Луценко також припустив, що справу Чорновола Генпрокуратура може закрити через невстановлення осіб, які вчинили злочин. Водночас колишній помічник міністра внутрішніх справ Микола Степаненко, який уже сім років розслідує загибель В'ячеслава Чорновола, називає неправдивими заяви і генпрокурора Медведька, і міністра внутрішніх справ Луценка. Як повідомив "5 канал", колишній міліціонер переконаний: замах на лідера Народного Руху готували високопосадовці не Росії, а України. М. Степаненко запевняє, що свідчення офіцера російських спецслужб не містять інформації про замовників убивства з РФ.

Табачник прирік мрію Юценка на провал

Віце-прем'єр Дмитро Табачник вважає, що спроба створити єдину помісну церкву в будь-якій формі при втручанні державних органів приречена на провал. "Не буває швидкого вирішення конфесійних проблем. Вони можуть вирішуватися тільки на підставі чітко вивірених норм законодавства", - сказав він в інтерв'ю газеті "Київський телеграф", опублікованому в суботу.

Також віце-прем'єр вважає, що потрібно поважати будь-яке об'єднання віруючих і називати його так, як вони самі себе визначають. "Це не може бути кличкою, прізвиськом, штучно придуманою вербальною конструкцією", - відзначив він. Як повідомлялося, президент Віктор Ющенко неодноразово виступав за необхідність подолання міжконфесійних протиріч у країні і утвердження єдиної помісної православної церкви.

Питання створення єдиної помісної церкви в Україні розглядався в ході підготовки Універсалу національної

єдності, підписаного в серпні цього року президентом Віктором Ющенком, прем'єром, спікером і лідерами парламентських фракцій, крім Блоку Юлії Тимошенко. В остаточному варіанті Універсалу національної єдності не передбачає створення єдиної помісної церкви в Україні.

Welcome to the Ottawa Ukraina Royals Soccer Club

Whether you want to play for the team, come and support the team, help run the team, anything at all we would like any Ukrainian to participate. We would ask everyone to please not hesitate in contacting us as we will fully welcome anyone interested, and nobody will be turned aside if committed. Please tell your Ukrainian friends, family, everyone you can and come and bring together the Ottawa Ukrainians!

<http://www.ottawaukraina.com/index.html>

Юценко гасив пожежу, бо не хотів сидіти, як баран

Президент Віктор Ющенко заявляє, що був змушений втрутитися у гасіння пожежі біля своєї резиденції у Криму, оскільки не міг дивитися на те, як вогонь знищує унікальні кримські дерева. "Жахливо дивитися на те, що знищується за хвилину і росте десятками років. На той кримський дуб, який завтовшки 15 сантиметрів, але йому вже близько 80 років", - сказав Ющенко журналістам у Нових Сорочинцях.

"Я не хотів, як баран, сидіти і дивитися, як ця пожежа йде на резиденцію, на твою родину, і нічого не робити", - додав президент.

Він розповів, що вирішив вночі виїхати на місце пожежі, хоча до цього мав розмову з представниками міністерства з надзвичайних ситуацій, "з республіканською службою, пожежниками, міліцією". "Я побачив, як бездарно стоять машини на дорозі і можуть заблокувати будь-який рух. Якщо через 1,5 – 2 хвилини перекинеться цей вогонь на ліву сторону дороги, я думаю, що там би ніхто не вижив. Всі ті машини з автобусами і самоскидами залишилися би там", - розповів Ющенко.

"Більше того, буквально під пожежею знаходилася резиденція голови Верховної Ради, ну як я міг спокійно сидіти?", - додав він. Як відомо, пожежа виникла в ніч з 14 на 15 серпня в районі селища Олива, неподалік від кримської резиденції президента.

"Українська правда"

The Difference Between Men and Women

EATING OUT

When the bill arrives, Mike, Charlie, Bob and John will each throw in \$20, even though it's only for \$32.50. None of them will have anything smaller, and none will actually admit they want some change back.

When the girls get their bill, out come the pocket calculators.

MONEY

A man will pay \$2 for a \$1 item he wants.

A woman will pay \$1 for a \$2 item that she doesn't want.

BATHROOMS

A man has six items in his bathroom: a toothbrush, shaving cream, razor, a bar of soap, and a towel from the Holiday Inn.

The average number of items in the typical woman's bathroom is 337. No man will be able to identify most of these items.

ARGUMENTS

A woman has the last word in any argument. Anything a man says.

After that is the beginning of a new argument.

CATS

Women love cats.

Men say they love cats, but when women aren't looking, men kick cats.

THE FUTURE

A woman worries about the future until she gets a husband.

A man never worries about the future until he gets a wife.

SUCCESS

A successful man is one who makes more money than his wife can spend. A successful woman is one who can find such a man.

MARRIAGE

A woman marries a man expecting he will change, but he doesn't.

A man marries a woman expecting she won't change and she does.

DRESSING UP

A woman will dress up to go shopping, water the plants, empty the garbage, answer the phone, read a book, and get the mail.

A man will dress up for weddings and funerals.

OFFSPRING

Ah, children. A woman knows all about her children. She knows about dentist appointments and romances, best friends, favorite foods, secret fears and hopes and dreams. A man is vaguely aware of some short people living in the house.

Скандал у Норвегії

Після того, як 5 серпня провідна норвезька газета Aftenposten надрукувала есей Юстейна Гордера "Народ, обраний Богом", світом прокотилася хвиля критики, націлена проти одного з найуспішніших сучасних норвезьких письменників, автора світового бестселера "Світ Софії" (укр. переклад Н. Іваничук: Літопис, 1998), засновника премії Софії за значні внески в охорону довкілля в Норвегії, офіцера почесного ордену св. Олафа.

"Ми не визнаємо більше держави Ізраїль", – пише Юстейн Гордер у тепер опально відомій статті. "Всьому є своя межа: і нашому терпінню, і нашій толерантності. Ми не віримо в те, що Божа обітниця уповноважує на окупацію та апартеїд... Ми кажемо: сором вам, хто підтримує апартеїд, сором вам, хто здійснює етнічні чистки, сором вам, хто чинить терористичні акти, націлені проти цивільного населення, – будь то "Хамас", "Хезболла", чи держава Ізраїль... Ми не визнаємо кордонів колишнього Царства Давидового за карту сучасного Близького Сходу. Один єврейський равин дві тисячі років тому сказав, що Царство Боже не можна здобути через відвойовування земель Царства Давидового, бо Царство Боже – в нас самих, воно між нами. Царство Боже – це милосердя та прощення..."

В одному з пізніших інтерв'ю Гордер пояснив, що мав на увазі "не право на існування держави Ізраїль із кордонами зразка 1948 року, а державу після розширення кордонів 1967-го", а читачі неправильно зрозуміли його через специфічну риторичну стилістику написання. Письменник, який завдяки своєму літературному успіху у світі став візитною карткою Норвегії, – чи не єдиний західний культурний діяч, котрий виступив із надзвичайно гострою критикою політики Ізраїлю щодо Лівану. Обравши релігійну риторичку, він укотре підкинув хмизу до вогнища зіткнення цивілізацій.

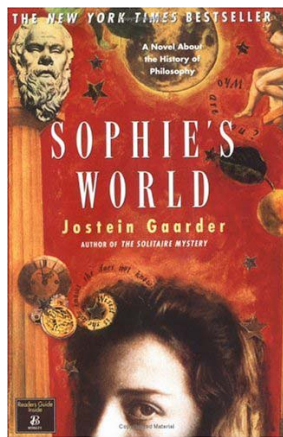
Критичні голоси не забарилися. Земляки відразу таврували письменника-гуманіста як "антисеміта", а його есей – як "найогидніше читиво". Скандинавія, якій світова громадськість іще не встигла забути карикатури на пророка Мухамеда, надруковані в датській газеті Jylland-Posten, знову опинилася в центрі дискусії "Схід-Захід". Чимало колег-літераторів засуджують антиєврейський настрій Гордерової статті. Тоді як його читачка аудиторія в Європі та Північній Америці мало не "спалювала "Світ Софії" у вогнищі", міністр закордонних справ Норвегії Юнас Гар Стере засудив есей як "неприйнятний і тривожний". Німецька преса одноставно списує Гордера на інтелектуальний маргінес. Журнал Der Spiegel надрукував 10 серпня інтерв'ю з німецьким письменником єврейського походження Ральфом Джордано, пронизане глибоким обуренням. "Я не можу втриматися, щоб не назвати антисемітами тих, хто підтримує текст Гордера", – говорить

Джордано і дивується, що такі випадки проти Ізраїлю пролунали саме в Норвегії.

Ізраїльське видавництво Schocken, у якому вийшли у світ декілька романів Гордера, перекладені гебрійською, зокрема й "Світ Софії", заявило, що більше не видаватиме перекладів його книжок. Хоч низка інших ізраїльських видавництв не долучилася до критики Schocken. Із-поміж нечисленних голосів підтримки позиції Гордера – хоча й із певними застереженнями – з'явилася й стаття професора університету в Осло Томаса Гілланда Еріксона (відомого українському читачеві через переклад В. Дмитрука книги "Тиранія моменту": Кальварія, 2004). "У мене немає відповіді, але не полишає думка, що... якби критика мусульман була таким же табу, яким, без сумніву, є критика євреїв, то зимові дебати довкола карикатур Мухаммеда розвивалися б у зовсім іншому напрямі..." – пише вчений.

Слова Ральфа Джордано про те, що він не сподівався такого тексту від Норвегії, цілком виправдані. Адже Норвегія – візирець толерантності. Після звільнення від нацистської окупації зовнішня політика цієї держави розвивалася в руслі "дипломатії миру". Завдяки внутрішній політичній стабільності й економічному добробуту норвезькі дипломати були посередниками в низці міжнародних конфліктів, зокрема й у палестино-ізраїльському, а норвезькі миротворчі війська присутні в гарячих точках Азії, Європи й Африки. Емігрантам, чисельність яких у Норвегії постійно зростає, пощастило жити в суспільстві, яке не вимагає від них інтеграції (принаймні примусово) з титульною нацією, а навпаки, сприяє збереженню їхніх мов і традицій, а видавці радо друкують художню літературу, яку написали іммігранти. Норвежці завжди пишалися своїм гуманізмом і толерантністю, тому статтю Гордеру ще довго пам'ятатимуть. Попри те, що запорука стабільності їхнього мультикультурного суспільства полягає не стільки в плюралізмі поглядів та їхньому гармонійному співіснуванні, скільки в чіткості аксіологічних координат декларованого гуманізму, де немає місця подвійним стандартам.

Ірина Сабор

Юстейн Гордер народився 8.08 1952-го в Осло. В університеті Осло вивчав скандинавську літературу, теологію і філософію. 1986-го опублікував першу художню збірку "Діагноз та інші оповідання". Роман "Таємниця пасьянсу" (1990) отримав численні нагороди. Найбільшим успіхом користується роман "Світ Софії" (1991), перекладений 45 мовами. Інші книги — "Різдвяна казка", "Через скло", Vita brevis, "Помаранчева дівчина".

Ідентифікаційний без релігійних обмежень

Державна податкова адміністрація врегулювала порядок присвоєння ідентифікаційних номерів платникам податків, які досі відмовлялися від цього з релігійних переконань. Наказ №386/663 від 6 липня, зареєстрований у Мін'юсті 3 серпня, передбачає, що особа, яка з релігійних чи інших переконань відмовилася від отримання ідентифікаційного номера, але з плином часу змінила свої переконання, може звернутися в органи Податкової адміністрації за місцем реєстрації з проханням надати їй ідентифікаційний номер.

Річ у тім, що раніше, 19 жовтня 2004 року, Податкова адміністрація видала наказ №602/1226, відповідно до якого фізичних осіб, котрі відмовляються отримувати ідентифікаційні номери з релігійних або інших переконань, обліковують за номером і серією паспорта, при цьому в їхніх паспортах ставлять позначку про право

здійснювати будь-які платежі без ідентифікаційного номера. Тепер такі особи можуть передумати й отримати ідентифікаційний номер. Для цього податковому органу слід надати паспорт із позначкою про право здійснювати платежі без ідентифікаційного номера та заяву з проханням про присвоєння ідентифікаційного номера. Після цього відмітку в паспорті анулюють, а заявник проходить процедуру реєстрації в Державному реєстрі фізосіб-платників податків.

Щороку на душу населення в Україні видається 0,3 книги

«Щороку на душу населення в Україні видається 0,3 книги. І це при тому, що на 100 тисяч населення є реальна потреба у виданні 80 найменувань книжок, – у нашій державі видається лише 30. Враховуючи це, статистика свідчить: пересічний українець читає одну книгу три роки». Про це, під час Бізнес-форуму видавців, котрий відбувається в межах XIII Форуму видавців у Львові, розповіла президент Форуму видавців Олександра Коваль. За словами О. Коваль, єдиною ознакою книжкового ринку в Україні є його невідомість. «Відсутня статистика, видавці не знають своїх читачів, а читачі – не знають, що їм пропонує той чи інший видавець. Книжковий ринок у нашій державі не росте і не розвивається. Окрім цього, видавці, як правило, обирають державне замовлення», – зазначила президент Форуму видавців. «Що стосується перекладених українською мовою іноземних книжок, минулого року їх в Україні видано лише 800 найменувань. Для прикладу, у Південній Кореї ця цифра становить 14700», – повідомила О. Коваль.

У Південній Кореї професор навчає студентів російської мови на матірніх анекдотах

Професор кафедри російської мови університету Тангук у Сеулі (Південна Корея), Со Сан Ук, випустив навчальний посібник за назвою "Російська мова через анекдоти". Зміст даного підручника, який продають у тому числі й у найбільших книгарнях корейської столиці, шокує з перших сторінок. Непристойні анекдоти про горезвісного "Вовочку", переповнені матірною лексикою, здатною змусити почервоніти навіть портових вантажників, переплітаються з вражаючою наївністю поясненнями. В них йдеться, що нібито "без подібної лексики неможливо зрозуміти багато реалій російського життя". Південнокорейський русист, який на своїй домашній Інтернет-сторінці написав, що захоплюється російською літературою, також помістив у своєму підручнику дев'яносторічний вірш. На відміну від анекдотів, укладачі підручника не переклали його корейською мовою. В наведених римах використані вкрай нецензурні та образливі вислови відносно більшості великих фігур російського політичного ландшафту - від президента та голови уряду до лідерів опозиційних партій. З врахуванням досить суворих стандартів корейської цензури, що не допускає відвертих описів, навряд чи зміст віршів було можливо опублікувати корейською мовою. Посол РФ у Сеулі Гліб Івашенцов направив ноту протесту до МЗС Південної Кореї з вимогою відкликати дані підручники з продажу та розпочати відповідні заходи впливу відносно їх автора. Інакше, як сказано в ноті, посольство... - а хрін його знає, що буде інакше...

ТЯЖКІ БУДНІ ДЕПУТАТІВ...

